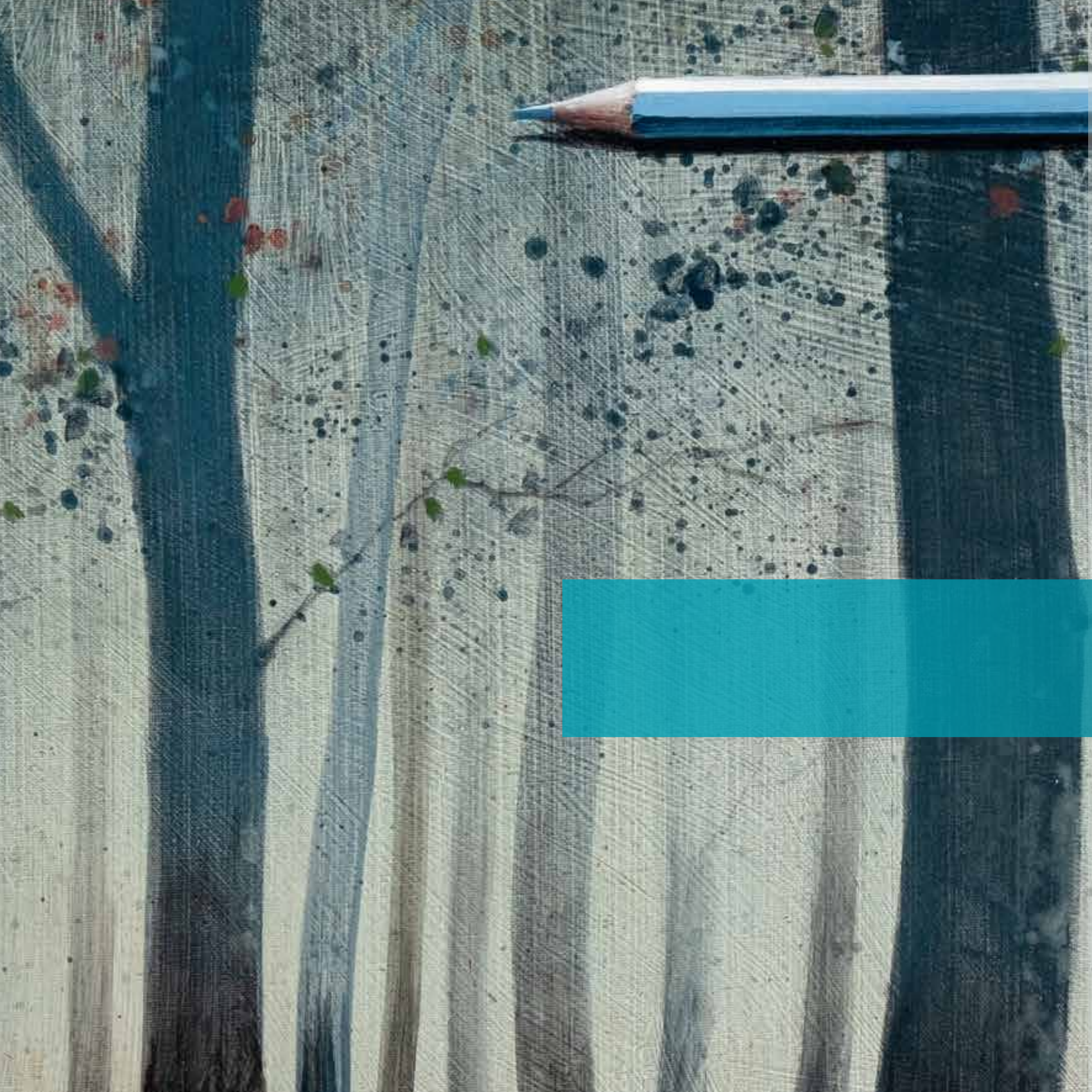

VICENÇ HUEDO

(res) és
veritat

VICENÇ HUEDÓ

(res) és
veritat

COL·LECCIÓ MESTRES ARTISTES

La Fundació Fita, la Casa de Cultura de la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Girona han organitzat l'exposició Vicenç Huedo (*res*) és *veritat* per posar en valor l'obra de l'artista. Molt especialment es vol homenatjar a l'artista per la seva trajectòria alhora que reconèixer la seva dedicació docent com a professor de l'Escola Municipal d'Art, al Centre Cultural la Mercè de l'Ajuntament de Girona, on s'ha fet mereixedor d'una indiscutible reputació com a Mestre Artista. Aquesta publicació vol ser un testimoni perdurable de la trajectòria del mestre de més de sis dècades dedicades a l'art, d'una vida compromesa amb la societat i amb la ciutat de Girona.

Des del 2004 la Fundació Fita ha impulsat la iniciativa de reconeixement dels Mestres Artistes:

01. Joaquim Puigvert, *65 anys d'imatges* (2004)
02. Ester Boix, *Miralls i miratges* (2006)
03. Mercè Huerta, *Fidelitats* (2008)*
04. Narcís Comadira, *Comadira: 50 anys de pintura. Una Antologia* (2010)*
05. Pia Crozet, *L'eloqüent silenci de l'escultura* (2016)*
06. Jordi Barraca / Xicu Cabanyes, *Convivències - Diàlegs III* (2019)
07. Quim Corominas, *Corominas, 50 anys d'art* (2020)*
08. JMa Uyà, *Bio-Bibliografia* (2021)
09. Pep Camps, *Temps i Pintura* (2022) *
10. Ignasi Esteve, *Des del primer blau* (2024)**
11. Vicenç Huedo, (*res*) és *veritat* (2026)***

* En col·laboració amb la Casa de Cultura de la Diputació de Girona

** En col·laboració amb la Casa de Cultura de la Diputació de Girona i de la Fundació Valvi

*** Fundació Fita, Casa de Cultura de la Diputació de Girona i Ajuntament de Girona amb la col·laboració de la Fundació Valvi, Centre Cultural la Mercè, Fundació Masó, Museu d'Història de Girona, Museu d'Art de Girona, Col·legi d'Arquitectes de Catalunya – Girona i Nucli Paulo Freire de la Universitat de Girona.

“La Fundació es va constituir l'any 2000 amb la finalitat de promoure, divulgar i defensar de les manifestacions de l'esperit humà, de tots els temps i països, que tinguin un sentit de progrés i de modernitat i particularment l'art contemporani. L'exposició, la catalogació, la preservació i la divulgació de l'obra i del pensament de Domènec Fita, així com la publicació de llibres, la concessió de premis, beques i ajuts a joves artistes, l'organització cursos, seminaris, conferències, exposicions... són entre d'altres, algunes de les activitats que la Fundació porta a terme en el seu objectiu de divulgar, valoritzar i contribuir a l'educació artística i el perfeccionament de la sensibilitat dels ciutadans relativa al tipus de manifestacions, d'obres d'art i de pensament abans esmentat”

Article 4rt - a, dels Estatuts de la Fundació Fita

PATRONAT FUNDACIÓ FITA

PRESIDÈNCIA

Presidenta: Àngela Rodeja I López

Vicepresident: Miquel Nogué i Planas, representant de la Diputació de Girona

SECRETARI

Josep Radresa i Fonts

VOCALS INSTITUCIONALS

Director dels serveis territorials de Cultura de la Generalitat de Catalunya:

Isabel Bernal Guirao

Alcalde de la ciutat de Girona:

Lluc Salellas i Vilar

VOCALS PERSONALS

Joaquim Bover Busquet

Sandra Casas i Mascarós

Jordi Colomer Coromina

Maria Escatllar i Soler

Montserrat Feixas Vihé

Joaquim Jubert i Gruart

Carme Ors Puig

Joaquim Ma Puigvert i Solà

Joaquim Rabaseda i Matas

Xavier Soy i Soler

PATRONS D'HONOR

Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi

Publicació de Vicenç Huedo, (res) és veritat

Edició • Fundació Fita

Publicació • Col·lecció Mestres artistes, edició 11

Disseny • Roser Bover Busquet

Fotografies de les obres • Rafel Bosch

Fotografies • Jordi S. Carreres • Jordi Soler (Sísif)

Textos

Jordi Camps i Vicente

Joaquín Ayats Bartrina

Kim Bover Busquet i Carme Sais Gruart

Jordi Armengol

Rosa Font Massot

Pau Lanao i Carme Vinyoles

Joaquim Nadal i Farreras

Eva Vázquez

Biografia • Sonia Quintanilla

Correcció • Serveis Lingüístics de la Diputació de Girona

Impressió • Impremta Pagès

© de l'edició: Fundació Fita

© dels textos: els autors

© de les fotografies: els autors

ISBN: 13-978-84-09-81028-4

Dipòsit Legal: GI 2031-2025

Aquest catàleg no podrà ser reproduït, ni totalment ni parcial, per cap tipus de procediment, inclosos la reprografia i el tancament informàtic, sense l'autorització escrita dels titulars copyrights

Agraïments:

A Vicenç Huedo, Rafel Bosch, a les institucions, entitats i espais participants, als col·leccionistes i museus que han prestat les seves obres i a totes les persones que han col·laborat en el projecte.

Promotors:

Diputació de Girona

de Girona

Exposicions de Vicenç Huedo, (res) és veritat • 2026

Exposicions

Casa de Cultura de la Diputació de Girona, *(res) és veritat* • 22 de gener • 18 d'abril
Fundació Fita: *Faules en l'obrar* • 22 de gener • 25 de maig
Centre Cultural la Mercè: *Astúcies d'objectivitat* • 29 de gener • 27 de març
Casa Masó: *Cases de l'onyar a contra mirall* • 29 de gener • 8 de març
Fundació Valvi: *Matèria i poesia* • 15 de gener • 28 de febrer
Col·legi d'Arquitectes de Catalunya-Girona: *Axiomes d'arquitectura* • 12 de febrer • 23 de març.
Museu d'Art de Girona: *Calamicleos* • 14 de febrer • 24 de maig • 2026
Museu d'Història de Girona: *Crítica i compromís* • 6 de març • 10 de maig

Comissariat i coordinació general

Kim Bover Busquet i Carme Sais Gruart

Direcció i Coordinació dels espais expositius

Mònica Aymerich i Albert Johé • Casa de Cultura de Girona
Carme Ors Puig i Kim Bover Busquet • Fundació Fita
Maguí Noguer • Fundació Valvi
Carme Clusellas i Aurèlia Carbonell • Museu d'Art de Girona
Sílvia Planas, Fanny Estela i Jordi Busquets • Museu d'Història de Girona
Josep Ferrer i Manel Bayo • Centre Cultural La Mercè
Jordi Falgàs • Casa Masó
Marc Riera, Sílvia Musquera i Vanessa Masip • Col·legi d'Arquitectes de Catalunya-Girona
Miquel Blanch • Nucli Paulo Freire de la Universitat de Girona

Vídeo • Marc Planas

Vinils • VIDCUS. Centre Cultural la Mercè, Museu d'Història de Girona i Casa Masó

Marc • Pinzell, El talleret, marcs i miralls 2000 i Mobles David Coll la Cellera de Ter

Transports • Corcoy

Muntatge

Miquel Ribot i Dani Molina • Casa de Cultura de Girona i Fundació Fita

Quim Gironella • Fundació Valvi, Centre Cultural la Mercè, Museu d'Història de Girona i Casa Masó

Col.laboradors:

Nucli Paulo Freire de la UDG

Índex

Jordi Camps Vicente, Diputat de Cultura de la Diputació de Girona • 10

Joaquim Ayats Bartrina, Regidor de Cultura, Educació i Esports de l'Ajuntament de Girona
Dibuixem l'any Vicenç Huedo • 12

Kim Bover Busquet i Carme Sais Gruart, Comissaris
(res) *és veritat* • 14

Rosa Font Massot
Vicenç Huedo. L'àtom i el cosmos • 20

Jordi Armengol
Límits i llibertat en el dibuix de Vicenç Huedo • 46

Eva Vázquez
El tiroliro de Vicenç Huedo • 82

Joaquim Nadal i Farreras
Vicenç Huedo Díaz-Carrasco. Ensenyar a aprendre i entendre • 110

Pau Lanao i Carme Vinyoles
Vicenç Huedo, fill de Socuéllamos, gironí d'adopció i vocació • 130

Sonia Quintanilla Amaro
Biografía • 150

Índex d'obres d'art • 152

la meva pàtria és ... l'estudi!

la pàtria de les fantasies i de les il·lusions!

Exposició de Vicenç Huedo

Jordi Camps Vicente

Diputat de Cultura i vicepresident quart de la Diputació de Girona

La Diputació de Girona, en col·laboració amb la Fundació Fita, presenta l'exposició «(res) és veritat» dedicada a Vicenç Huedo, artista que amb la seva trajectòria ha contribuït de manera decisiva a enriquir el panorama cultural gironí.

Aquesta mostra forma part de la col·lecció «Mestres Artistes», impulsada per la Fundació Fita amb l'objectiu de preservar i difondre l'obra dels creadors que han marcat la nostra història artística recent. Aquesta iniciativa és, alhora, un espai de reconeixement i homenatge als mestres que han sabut transmetre sensibilitat, rigor i compromís amb l'art.

Conscients que tota manifestació artística ha d'arribar a la ciutadania, des de la Diputació de Girona assumim el paper que ens correspon: mostrar i difondre els fons d'artistes i creadors com Vicenç Huedo, perquè esdevinguin un referent del llegat cultural del país.

Aquest projecte no seria possible sense el suport de les institucions que vetllen per la cultura del nostre territori. En aquest sentit, la Diputació de Girona, a través de la Casa de Cultura, ha estat un pilar fonamental en l'acompanyament i la promoció dels artistes gironins. El nostre compromís amb la creació i la difusió cultural garanteix que iniciatives com aquesta arribin al públic i es consolidin com a referents de qualitat i excel·lència.

Amb l'exposició dedicada a Vicenç Huedo, la Fundació Fita reafirma la seva missió com a espai de trobada entre la memòria i la contemporaneïtat, entre el llegat dels mestres i les noves mirades.

Convidem el públic a descobrir l'univers creatiu de Vicenç Huedo i a reconèixer en la seva obra la força d'una trajectòria que constitueix part essencial del patrimoni artístic gironí.

Amb aquesta nova mostra, aspirem a seguir cultivant l'èxit de les exposicions precedents i, alhora, a reforçar el nostre propòsit de fer de la cultura i l'art un dels valors més preuats de la societat gironina.

Finalment, més enllà de l'exposició, resta el catàleg que teniu a les mans, que s'incorpora a la ja notable col·lecció «Mestres Artistes» impulsada per la Fundació Fita.

Dibuixem l'any de Vicenç Huedo

Joaquim Ayats Bartrina

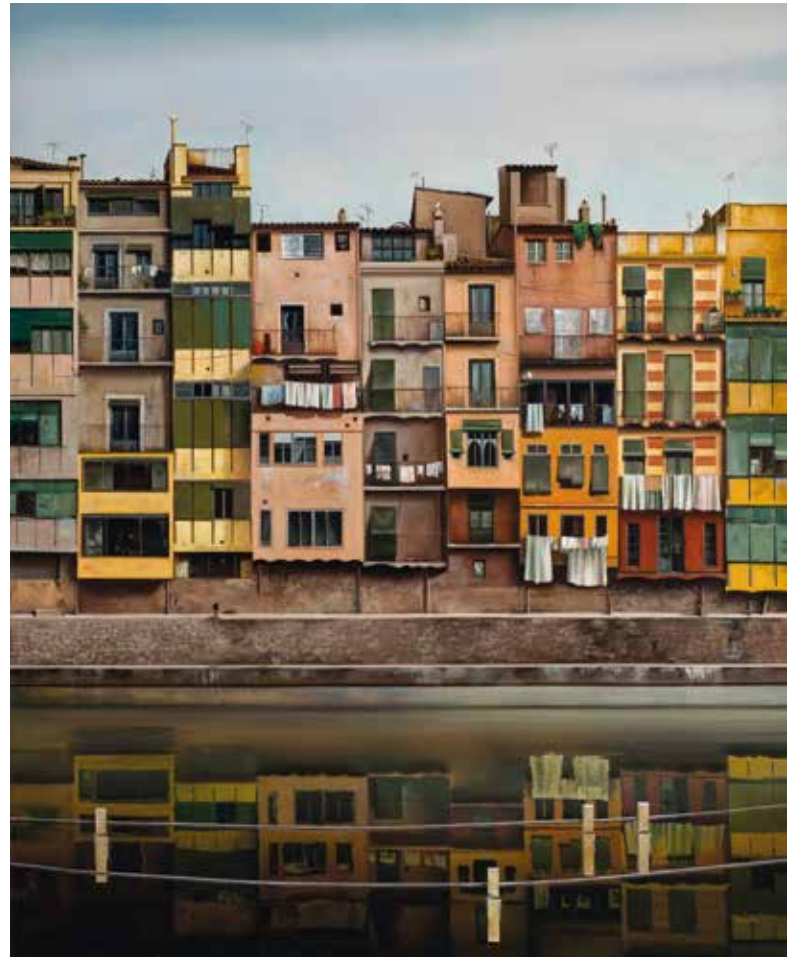
Regidor de Cultura, Educació i Esports de l'Ajuntament de Girona

Per molts gironins i gironines la imatge més característica de Girona és la de les cases de l'Onyar, o almenys és una de les que més ens agrada. Tanmateix, molts de nosaltres, quan recordem aquest indret de postal, ho fem pensant en una pintura de Vicenç Huedo. La veritat és que es podria dir que les cases de l'Onyar pintades per Huedo han esdevingut el retrat per excel·lència d'aquest lloc icònic, i que elles mateixes han esdevingut una obra d'art icònica de la ciutat.

Durant més de cinquanta anys Vicenç Huedo ha regalat a Girona imatges belles i inconfusibles de la ciutat, però també dels detalls de l'arquitectura i dels paisatges de l'entorn, fins al punt que podem dir que la seva mirada és un regal per a tots nosaltres.

Huedo és un dels artistes en actiu més reconeguts de la ciutat i, a més a més, durant trenta-cinc anys ha estat vinculat a l'Ajuntament de Girona, pel seu treball com a professor de l'Escola Municipal d'Art. Amb el seu tarannà amable i atent ha teixit amistats incondicionals, i any rere any ha sumat admiradors gràcies a les moltes exposicions que ha dut a terme en diversos espais públics i privats de Girona; però també se li ha reconegut el seu compromís cívic, ja que ha col·laborat en destacades iniciatives socials i culturals. No és fortuït, doncs, que molts agents culturals de la ciutat sumin esforços per fer l'exposició antològica més extensa que s'ha fet mai a Girona, la qual es desplega en vuit espais expositius, en un exercici de coordinació i harmonia que es mereix un elogi; entre aquests espais n'hi ha de municipals, de la Diputació, de la Generalitat i de les fundacions més significatives del sector de les arts visuals.

Vicenç Huedo va començar a treballar a l'Escola Municipal d'Art de Girona el 1988, en un moment en què l'Ajuntament va voler vincular alguns dels artistes més rellevants de la ciutat a la seva centenària escola d'art, tot buscant la renovació i l'excel·lència artística de la plantilla de docents. Huedo hi va impartir les seves classes fins al 2023 i podem dir, sense dubtar-ho, que ha fet escola.

Amb aquesta exposició, l'Ajuntament de Girona se suma a la iniciativa «Mestres artistes» de la Fundació Fita i de la Casa de Cultura i en celebra la trajectòria d'onze edicions que han posat en valor grans noms del nostre elenc d'artistes. A més a més, enguany tindrem el goig de poder inaugurar una nova escultura que és obra de Vicenç Huedo, que instal·larem al parc de Torre Gironella per homenatjar la gran tasca d'alfabetització d'adults que es va dur a terme a Girona i Salt a partir del 1976, i que ha estat promoguda per la Comissió Popular en Memòria de Sebas Parra i l'Alfabetització - Nucli Paulo Freire de la UdG.

Per tot, no puc fer més que donar les gràcies a l'artista i gaudir amb vosaltres d'aquest fantàstic any dedicat a Vicenç Huedo que hem dibuixat entre tots.

(res) és veritat

Kim Bover Busquet i Carme Sais Gruart

Comissaris

L'exposició «(res) és veritat» ret homenatge al mestre artista Vicenç Huedo i pretén donar a conèixer una mostra significativa de la seva obra, tant la que és més coneguda pel gran públic, com la que romanía inèdita al seu estudi. Vicenç Huedo és un pintor que ocupa un lloc imprescindible en el panorama artístic de Girona i ha aportat una forma de representar el món des d'una mirada tan sensible com atenta. El seu corpus creatiu abasta grans conjunts temàtics, com són la ciutat mateixa, els paisatges, l'imaginari, les natures mortes, la figura i el retrat, a partir de recursos tècnics diversos com la pintura, el dibuix, la il·lustració, el mural urbà i el cartellisme. És especialment rellevant la seva dedicació docent, com a professor de l'Escola Municipal d'Art durant més de trenta anys, la qual cosa li ha conferit el reconeixement com a gran mestre del dibuix.

El projecte expositiu que recull la publicació que teniu a les mans es va iniciar amb llargues sessions de visionat i conversa a l'actual estudi de l'artista, situat al carrer de Joaquim Vayreda de Girona. En aquest indret hem anant descobrint, pausadament, la veritable dimensió de l'obra de Huedo, obrint carpetes, calaixos i armaris, receptacles curulls de teles i papers, tot tan ben endreçat com els pinzells i els llapis. A les parets blanques de l'estudi hi llueixen algunes obres representatives i en un racó s'hi troba, mig ocult, un manifest manuscrit amb llapis, del mes de maig del 2021, que diu: «La meva pàtria és... l'estudi. La pàtria de les fantasies i les il·lusions».

Vicenç Huedo ens ha ensenyat la seva obra i ens ha fet saber que «res és real, tot m'ho he inventat». Entre el que hem vist i el que ens ha dit, se'ns ha fet evident que el que representa Vicenç Huedo, ja sigui real o imaginari, és de veritat, però que potser no és realment existent. La primera destil·lació de les obres vistes ens va suggerir una dotzena d'eslògans possibles que podien funcionar, com ara: «Faules en l'obrar», «Llegendes i textures», «Ficció o realitat», «Miratge o autenticitat», «Tergiversant l'objectivitat», «Astúcies

d'objectivitat», «Quimeres de veracitat», «Falòrnies inexistents», «Axiomes del paisatge, de l'arquitectura, del que s'ha mirat», «Humanitat, el natural, la figura i el paisatge». Una vegada garbellades totes aquestes idees aparentment inconnexes, vam poder sintetitzar el títol de l'exposició: «(res) és *veritat*».

L'exposició s'ha organitzat en grans blocs temàtics, defugint establir un ordre cronològic i antològic. Al mateix temps, cadascun dels apartats definits s'ha assignat a un espai determinat, perquè s'hi establia alguna mena d'afinitat o de connexió. Així, en grans capítols, l'exposició esdevé un trajecte a través de la mirada de l'artista. Així mateix, la mostra pretén ajudar el visitant a copsar la sensibilitat artística que hi ha al darrere de les obres i, a més a més, a intuir la intel·ligència visual que les fonamenta. Finalment, també cal deixar clar que hem renunciat intencionadament que l'exposició es recreï a mostrar les sèries d'obres més conegudes i celebrades de l'artista, com són les famoses cases de l'Onyar. Ben al contrari, hem volgut descobrir al públic que Vicenç Huedo és un artista molt més complet i divers, que té una producció artísti-

ca especialment sensible, però que també ha estat punyent, amb obres d'esmolat esperit crític o irònic, i que, sobretot, és prolífic, polifacètic i està compromès amb el món que l'envolta i amb el seu treball.

El fet que tants espais de la ciutat hagin obert les portes perquè exposi Vicenç Huedo ens ha permès fer aflorar una quantitat significativa de peces de cada línia de treball de l'artista, suficient com per considerar que és completa. Tot i això, hem de fer saber al públic que, malgrat tot, el que recull l'exposició només és una tercera part del total d'obra que hem visionat. L'exposició mostra tant els treballs més acadèmics, les natures mortes, les col·leccions de símbols, les textures poètiques, els paisatges de camp, els de ciutat i les marines, com els cels captivadors i la ratlla iniciàtica de l'horitzó que ho endreça tot. Possiblement els horitzons de Huedo són la descoberta de l'exposició i, per això, són el tema central de la Casa de Cultura: els paisatges naturals, els horitzons de camp, mar i muntanya. Són horitzons sovint descaradament racionals, a vegades extremament sensibles, incloent-hi els estudis de paisatges a la recerca de noves experiències i els assajos de noves tècniques d'expressió.

Vicenç Huedo és un dels més destacats paisatgistes de Girona de tots els temps i el seu nom brillarà al cim de la llarga llista d'artistes que han deixat memòria de la imatge de la nostra ciutat, com ara Pere Matas, Pere Costa, Modest Urgell, Alfons Gelabert, Pons Martí, Josep Aguilera, Joan Orihuel, Santiago Rusiñol, Francesc Gimeno, Mela Muter, Fidel Aguilar, Jaume i Santiago Roca Delpech, Emília Xargay, Enric Marquès, Montserrat Llonch, Eduard Vila Fàbrega, Josep Amat, Josep Perpinyà i Mercè Huerta, entre d'altres. També caldria esmentar els fotògrafs; però, per no estendre'ns, només n'anomenarem un, amic de l'artista, Jordi S. Carrera, que com Vicenç Huedo va produir imatges tan belles com poètiques de la ciutat. D'alguna manera, la pintura de Huedo i la fotografia de S. Carrera s'han pol·linitzat mútuament i han fructificat amb pintures fotogràfiques del primer, i fotografies pictòriques del segon, com ara les il·lusionografies, que en tots dos casos tenen aquell punctum que Roland Barthes¹ descriu com la capacitat que té una fotografia per «punxar-nos», quelcom que, més enllà de captivar l'interès, commou, i això succeeix, sobretot, amb els seus paisatges més purs.

D'altra banda, es pot remarcar que entre els paisatgistes gironins que han precedit Huedo hi ha els mestres Aguilera, Orihuel i Huerta, que, com ell, han estat mestres de dibuix i pintura a l'Escola d'Art de la ciutat, una institució centenària que, des de 1790, ha reclutat alguns dels millors artistes de cada època. Precisament al s. XVIII la pintura de paisatge era escassa i no es considerava un tema «noble». Els paisatges, en tot cas, tenien un paper secundari com a teló de fons d'un tema principal, sovint historicista. Progressivament, el paisatge va esdevenir un gènere amb entitat pròpia. Primer, van ser les vistes urbanes realistes

holandeses del s. xvii; després, les Venècies dels *vedutisti* italians del xviii; tot seguit, la natura exuberant dels boscos francesos de Camille Corot, i havent entrat el s. xix, el camí per alliberar el paisatge de l'anècdota, que culmina amb les atmosferes de William Turner a Anglaterra i les vistes esplèndides de Caspar David Friedrich a Alemanya. A Catalunya, a la segona meitat del s. xix, els paisatges eren anomenats «països»² i prenia cos l'Escola d'Olot, impulsada per Vayreda, intentant deslliurar el paisatge de la narració. Tot i això, amb el pas del temps, el paisatgisme d'Olot es va adotzenar i va quedar arraconat per les avantguardes. Durant dècades, l'art modern i l'abstracció van acaparar el reconeixement de la crítica internacional, i el paisatge realista va perdurar sovint considerat com una expressió artística tradicional i conservadora. Malgrat tot, Vicenç Huedo ha defensat amb convicció el seu llenguatge i l'ha depurat fins a arribar a un paisatgisme pur, amb una tenacitat que té alguna cosa de gest contestatari, potser fins i tot revolucionari, però que, de ben segur, és reivindicatiu d'una manera de fer pròpia al marge de la moda, amb un virtuosisme que enllaça amb les obres paisatgístiques més fascinats de la història de l'art, les que Caspar David Friedrich va pintar ja fa dos-cents anys.

L'itinerari expositiu d'en Vicenç comença a la Fundació Valvi amb «Matèria i poesia», un conjunt d'obres que evoquen la fascinació per les textures i la poètica del paisatge a través de dibuixos fets amb llapis, grafit i creta. En el mateix espai, cent dibuixos de petit format s'apleguen com una sola i gran obra i ens mostren l'imaginari de formes orgàniques i la riquesa de textures que es poden dibuixar, multiplicant les plantes i els jardins en composicions delicades i evocadores.

«(res) és veritat» és el nom de l'exposició de les sales de la Casa de Cultura, en què es proposa un recorregut pel tema dels paisatges. Són paisatges pintats de maneres diferents, amb un mateix significat i intenció, el paisatgisme en si mateix. El paisatge de Vicenç Huedo no és pleinairista, sinó que és un paisatge conceptualitzat, fet de memòria i pintat metòdicament a l'estudi, fruit d'una extraordinària capacitat observadora i de retenció de les imatges, comparable amb la capacitat que tenen els bons compositors per crear música de memòria. John Berger³ assenyalava que se sol considerar que un quadre a l'oli emmarcat és com una finestra imaginària oberta al món, i les pintures de Huedo s'obren a un món existent a la seva memòria. Huedo copsa els paisatges, i els paisatges l'han capturat a ell i són part del seu ésser, de la seva ment, i quan pinta els regurgita sobre el llenç. Són paisatges de la Manxa, de Valencia, de l'Empordà, de Portbou... paisatges que evoquen la natura i que juguen amb les textures dels núvols, de la terra, de l'escorça o les branques dels arbres. Una part significativa de l'obra d'en Vicenç són «heterònims del paisatge», ja que hi crea una nova realitat i en mirar-los ens resulten perfectament reals. Són dibuixos o

pintures que procedeixen d'un ètim diferent o similar, que en conjunt formen un tot i alhora tenen sentit en la singularitat.

En canvi, hi ha una altra forma de representar la realitat a l'univers de Huedo que és surrealista, irònica i juganera i que hem titulat «Les faules en l'obrar», presentada a la Fundació Fita. Són obres que abracen el surrealisme però que de fet no són surrealistes, ja que aquest surrealisme tampoc és veritat. Les obres tracten de records de família, natures mortes, paisatges i escenaris personals des d'una perspectiva irònica i imaginativa, ultrapassant els marges per esdevenir exponents del realisme màgic.

A casa seva, al Centre Cultural La Mercè, sota la denominació «Dibuix i pintura al natural», s'apleguen estudis i treballs d'aprenentatge o docència que ha elaborat a la recerca de formes de representació més lliure, i es denota el seu interès per transmetre aquest esperit a l'alumnat. És a l'Escola d'Art, on ha estat mestre durant més de tres dècades, on s'apleguen els estudis, els treballs d'acadèmia, el dibuix del natural, el nu masculí i femení, la natura morta, el retrat i el conjunt «100 maneres de dibuixar un arbre». També hi són el dibuix de la natura que ha fet a la llera del Ter per poder documentar com treballa i el vídeo resultant, en el qual es pot copsar la destresa del dibuixant, en aquesta ocasió, en un dels seus treballs que sí que és a l'aire lliure.

Com hem dit, sovint s'identifica Vicenç Huedo amb les pintures que representen les façanes de l'Onyar, i en aquesta exposició ens hem allunyat d'aquest estereotip però sense renunciar-hi totalment. Som conscients que aquestes sèries pictòriques són indispensables en el corpus pictòric de Huedo i que el gran públic les reconeix i admira. I per això, a la Casa Masó, se n'exposa una selecció acurada, com si la casa fos el contenidor ideal per mostrar cases de l'Onyar dins de la casa de l'Onyar més emblemàtica, un suport ideal que condensa la idea sota l'emblema «Cases de l'Onyar a contramirall».

No obstant això, l'ull observador, la mirada d'en Vicenç, va més enllà de la natura i el paisatge o les façanes. Al Col·legi d'Arquitectes de Girona s'hi presenta, amb el títol «Axiomes d'arquitectura», una selecció d'obra derivada dels elements relacionats amb l'arquitectura. Són elements recurrents de l'univers imaginari, real o inventat, d'un Vicenç que és capaç de plasmar la poètica de l'objecte com a rastre de la vida humana en un seguit de referències que ha trobat en diverses ciutats i amb les quals ha conformat la seva pròpia col·lecció d'objectes, que tant poden ser portes com tubs d'aigua d'un edifici vell.

Al Museu d'Història de la Girona canviem de bloc temàtic amb «Crítica i compromís». Aquí l'exposició planteja un recorregut per la transició democràtica de la mà de l'artista, que va ser un activista compromès políticament i socialment en la Girona dels anys setanta i vuitanta del segle passat, un període en què va ser membre fundador de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona i es va implicar amb el moviment

d'alfabetització d'adults de Girona i Salt. En aquest espai hi ha un recull dels seus treballs més altruistes i crítics: cartells, gravats, vinyetes, portades de diaris i revistes, pintures crítiques amb el sistema.

Al Museu d'Art de Girona es presenta un conjunt temàtic d'obres singulars, «Calamicleos», en referència al tema de la misèria i la glòria de l'escriptor del s. xv Juan de Mena. Hom pot pensar que són obres rares no imputables al tarannà per qual s'ha donat a conèixer en Vicenç. Si teniu l'oportunitat de veure dibuixar en Vicenç en la intimitat i en petit format, observareu que les primeres ratlles damunt de qualsevol paper que no tingui un horitzó fixat poden ser uns «calamicleos», és a dir, unes traces que semblen capricioses, però en les quals, si el pintor persisteix a desenvolupar-ne el primer encaix, apareix l'horitzó, la perspectiva i el paisatge. Els que van conèixer el bar Plaça, avui la llibreria diocesana Casa Carles, potser podran recordar com l'artista esbossava fàcilment aquests petits dibuixos crítics, com si es tractés d'un llenguatge de símbols, en qualsevol paper de bar o en una llibreta. En aquesta sala també s'exposen les obres de Vicenç Huedo de la Fundació Prudenci Bertrana de Girona que conserva el Museu d'Art en dipòsit.

Tot aquest conjunt d'obres en els vuit espais expositius és un itinerari obert que vol mostrar un destil·lat significatiu de l'obra de Vicenç Huedo, de com copsa la realitat i la transfigura amb les seves pròpies lleis de la representació, que van des del gran mural fins al petit format.

En trenta-nou anys dedicats a la docència, probablement gairebé uns dos mil alumnes han passat per les seves classes. Ha ensenyat, donat peu i veu a nous artistes com Manel Bayo, Enric Giralt, Irene Pascual i David Ruano, entre tants altres, i s'ha fet estimar pels gironins i gironines per la seva humanitat i per la seva magnífica obra, acurada i preciosa.

La proposta d'aquesta exposició és un teixit de complicitats de moltes persones, sobre una base de bona entesa institucional i comissarial, però sobretot sustentat en el millor material artístic i humà possible, el de Vicenç Huedo, un artista que s'ha forjat a si mateix i que ens ofereix el seu món. El comissariat a duo que hem fet es basa en el coneixement de l'obra de Vicenç Huedo des d'òptiques diferents i complementàries, una conjunció que conflueix en l'admiració per l'artista i el mestre, en el respecte a la persona i en el reconeixement d'una trajectòria vital entregada a l'Art.

¹ Barthes, R. *La càmera lúcida: Nota sobre la fotografia*. 5a ed. Barcelona: Paidós, 1997.

² Fontbona, F. «El paisatge pictòric, abans del seu alliberament» [en línia]. *Academia* (2015). <<https://doi.org/10.7203/SAITABI.6216>>

³ Berger, J. *Modos de ver*. Barcelona: GG, 2016.

01

Els seus quadres em conviden a viure-hi en silenci, discretament, com la fulla quieta a la branca de l'arbre; em conviden a deixar-me enlluernar per la llum que desprenen les coses petites (una tija, una planta o un còdol) i les coses més grans (el riu i el mar, i els pendents erms i rocallosos d'un turó).

rosa font massot

VICENÇ HUEDO. L'ÀTOM I EL COSMOS

rosa font massot

Obre la porta. L'espai diàfan del seu estudi deixa entreveure uns armaris a l'esquerra, una habitació a la dreta i, al al fons, un terrat al qual s'arriba baixant dos o tres esglaons. Cases al voltant i el sol abrusador que es projecta a les parets d'aquesta tarda d'estiu.

I just al mig de la sala, uns ulls inquiets, una barba que convidava a pensar en la de Tolstoi. O en la de Marx. Potser el portador de la barba participa tant de les formes d'entendre el bé i la bondat de l'escriptor rus com de la teoria marxista que considera que el treball és l'activitat principal de l'ésser humà. En tot cas, la voluntat de deixar un món més equitatiu i just té un lloc en els quadres de Vicenç Huedo. Diria que es respira en la seva manera de mirar el que l'envolta, siguin les cases de l'Onyar, les portes revellides o les parets plenes de grafit, mossegades per les hores i per una vegetació selvàtica; en la manera com observa els objectes i els

paisatges, com presenta el que ell anomena «mosaics» («només veiem un fragment de la realitat», em diu, «no veiem mai el tot»), o en la manera com la realitat se li apareix. Segons John Berger, «el que és fonamental es troba en el procés específic de mirar», i Huedo projecta la seva mirada sobre aquests fragments de realitat, els interioritza i els converteix en un traç, un color, una forma. Interpreta el món traduint-lo al llenguatge que coneix: el del dibuix i la pintura.

Ens acostem a l'armari blanc arrambat a la paret de l'esquerra, i de les lleixes en va traient teles de mides diferents: des de les més grans, olis i dibuixos, fins als seus petits «mosaics» de paisatges de colors, fragments lluminosos de les terres de l'Empordà i dels camins del Ter. Tots tenen aquella resplendor que neix de la naturalitat, de la lucidesa de la seva mirada i del seu traç. En contemplar les pintures sentim la força dels turons de Portbou, el magnetisme del Montgrí, la placidesa del mar, i saltem de les pintures als dibuixos com si saltéssim per les pedres d'una passera, i quan hem creuat el riu ens adonem de la coherència i la unitat de la seva obra.

Però quin és el camí de la creació? Segurament és tan enigmàtic com ho és l'esbós que neix d'una taca que hi ha en el paper o d'una imatge recordada: un arbre, un bri d'herba, unes roques vora mar o el riu envoltat de canyissos i de joncs. Com si fos un acte de màgia, el món recordat o imaginat, el món metafòric, descendeix a la concreció física. Hi ha, en l'acte creatiu, aquesta fusió entre l'atzar, l'impuls i la impressió visual que ha generat allò que es contempla, aquesta barreja complexa entre l'esforç, l'instint, la raó i l'observació lúcida. I segurament hi ha, també, aquesta barreja d'intemporalitat (la de l'estat creatiu en què se submergeix el pintor i la de la imatge representada), i la intemporalitat de l'espectador que es veu arrossegat per l'emoció que li ha despertat l'obra.

Ara bé, ¿necessitem saber quin és el procés creatiu de l'artista, més enllà del que ens pugui explicar sobre la seva manera de situar-se davant del paper en blanc o de la tela? No, segurament, no. Les obres que recordem són les que d'una manera o altra ens han commogut. Això és el que esperem d'una obra d'art. Que ens colpegi, que ens impressioni, i que s'acabi instal·lant en un racó del nostre ésser sense que ens n'adonem.

I això és el que em passa amb els quadres de Vicenç Huedo. Els contemplo i em parlen els seus arbres, les pedres, les plantes... Em parlen i em commouen, m'interpel·len, perquè hi veig l'ànima, l'essència d'aquest món representat.

Amb un gest ple de delicadesa, col·loca els quadres sobre una taula que hi ha arran de la finestra que dona al terrat. Em mira de reüll i deixa que en faci unes quantes fotos. Tinc la sensació que, davant meu, aflora tota una vida dedicada a l'art, i durant uns instants soc plenament conscient del privilegi que això representa.

Observo les escenes que es van desplegant a poc a poc, com en una pel·lícula: horitzons inacabables, tenyits de liles i grocs i taronges, cels d'un blau esmerilat, alguns retrats familiars, i els dibuixos amb carbó, on les tiges altes, qui sap si de ginesta, conviuen amb pins, alzines i àlbers, i on les imatges —gairebé transparents— se superposen i s'endinsen les unes en les altres en un joc que ensenya les mateixes entranyes del dibuix: fulls de quadern, un brot sobrevolant l'escena, una branca trencada, un llapis i una obra del mateix Huedo que centra la composició.

M'hi capbusso: els seus quadres em conviden a viure-hi en silenci, discretament, com la fulla quieta a la branca de l'arbre; em conviden a deixar-me enlluernar per la llum que desprenen les coses petites (una tija, una planta o un còdol) i les coses més grans (el riu i el mar, i els pendents erms i rocallosos d'un turó). I des d'aquesta posició, puc ser pedra, planta, arbre, puc ser matèria i moviment, tot allò que l'artista ha contemplat: la realitat reelaborada i transformada en imatge.

Endinsar-se en el món de Vicenç Huedo vol dir fer amb ell aquest viatge que s'inicia en el moment en què se situa al centre de l'estudi i es deixa embolcallar per l'energia revelada en els gestos que la seva mà dibuixa en l'aire, fins que el punt, la línia i l'ombra cristal·litzen en l'obra. Sense fronteres. Sense límits. Només amb la llibertat absoluta del creador que, fidel a ell mateix, busca l'equilibri entre la creació meditada i l'atzar a què el pot menar una simple taca o una forma tot just esbossada.

Des de dins de les escenes, respiro la nostàlgia engendrada pel record, que es tradueix en la pinzellada amb què l'artista lluita contra la fugacitat. D'aquí deriva la intemporalitat dels paisatges que ens ofereix, siguin els estimbals a tocar del mar de Portbou, els arbres i la vegetació de rius i rieres, o les grans extensions del paisatge manxec, reflectit en l'horitzontalitat que, més enllà dels marges de la fusta o de la tela, s'expandeix sense límits cap a l'infinit. Com si

haguéssim obert aquest univers amb un bisturí i les imatges generades pel record en brollessin indeturables.

Un dels elements dels paisatges de Huedo que sempre m'han corprès són els arbres, múltiples i diversos, mig difuminats o ben delimitats pel color i la forma, però sempre tan vius, tan corporis. Quan els miro, tinc la sensació que aquests arbres, convertits en flames d'ombres, suren dins d'un espai en què els colors i la llum es fonen per deixar pas a la imaginació: un cep plantat al mar, un tronc fent-se lloc entre línies que li donen moviment i el fan volar... Són cos d'arbre o arbre de cos. Sorgeixen d'entre un cel lluminós o emboirat, s'alcen i creixen i donen profunditat a l'escena, de tal manera que el paisatge adquireix harmonia i sobrevola transformat en ritme, en moviment intuït. Quina meravella els seus arbres i els seus paisatges!

Baixo les escales de l'estudi i quan surto al carrer penso que els artistes com Huedo busquen reconèixer-se en allò desconegut, esperen trobar aquell punt de suspensió que ens lliga a tot. Configuren una manera de mirar el món, d'harmonitzar el sentit de la fragmentació i el de la unitat, d'entendre que en un mateix temps viuen diversos temps i que en cada àtom hi habita el cosmos.

Arrested by the

① "He also" Sept. 20th. 1890.

L'àtom i el cosmos

A Vicenç Huedo

Hi ha un lloc on la vida és sempre un inici
i els dies no s'engrunen al llindar de la nit,
on l'ànima s'abriva fins que troba repòs,
on s'atura la llum i un sol gest la recull
i la fa voleiar com un llençol estès
contra els ecos del vent i el silenci de l'ombra.
En aquest lloc avancen en corrua
el verd encès del cep i de l'alzina,
el groc que salta sobre les tiges del blat
i s'alenteix en la primera fulla seca,
el blau per on navega l'escorça de l'onada
i el negre que respira entre el joncar.

Hi ha un altre lloc, ho saps,
on el crit es fa cant que llisca per les mans
i escampa pols de flama,
on bateguen els arbres i la terra llaurada,
on es fon l'àtom d'un bri d'herba
amb la llum còsmica dels astres.

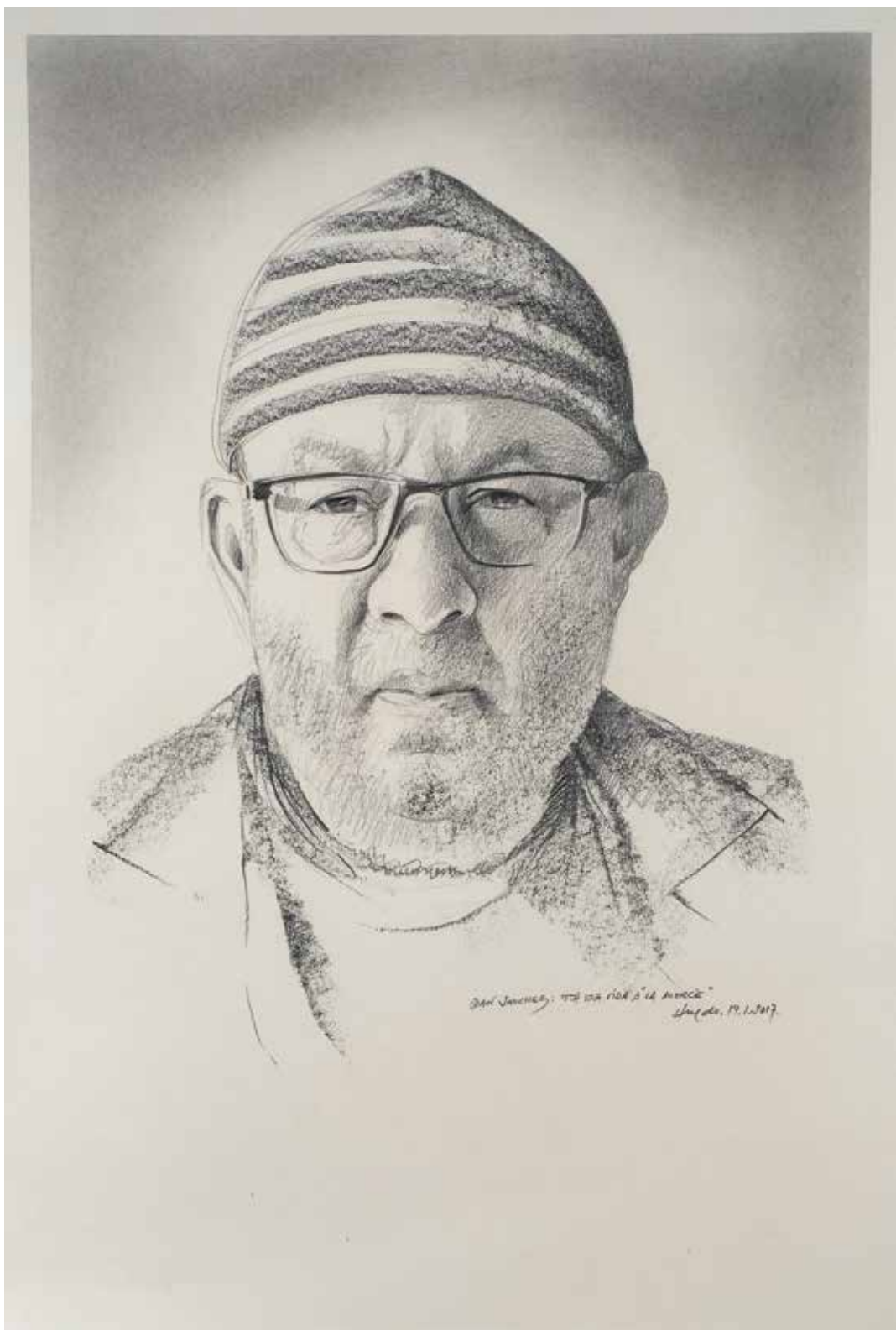
Rosa Font Massot

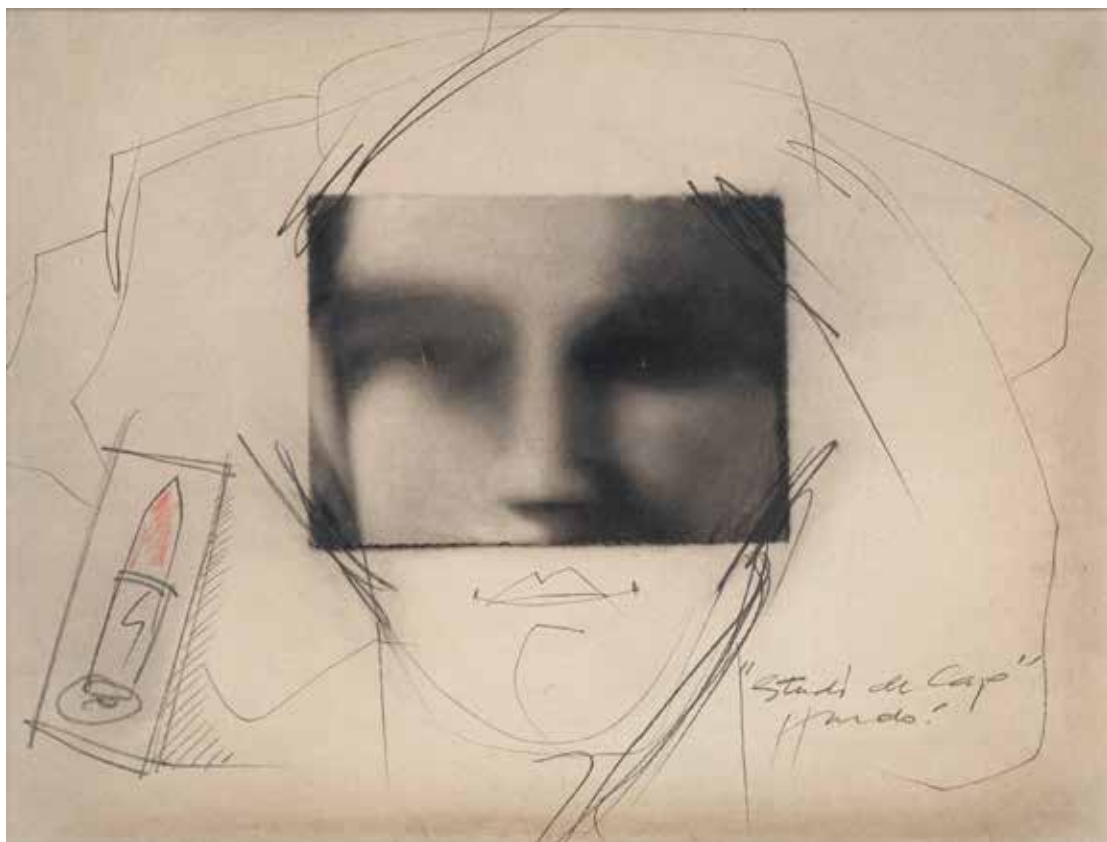

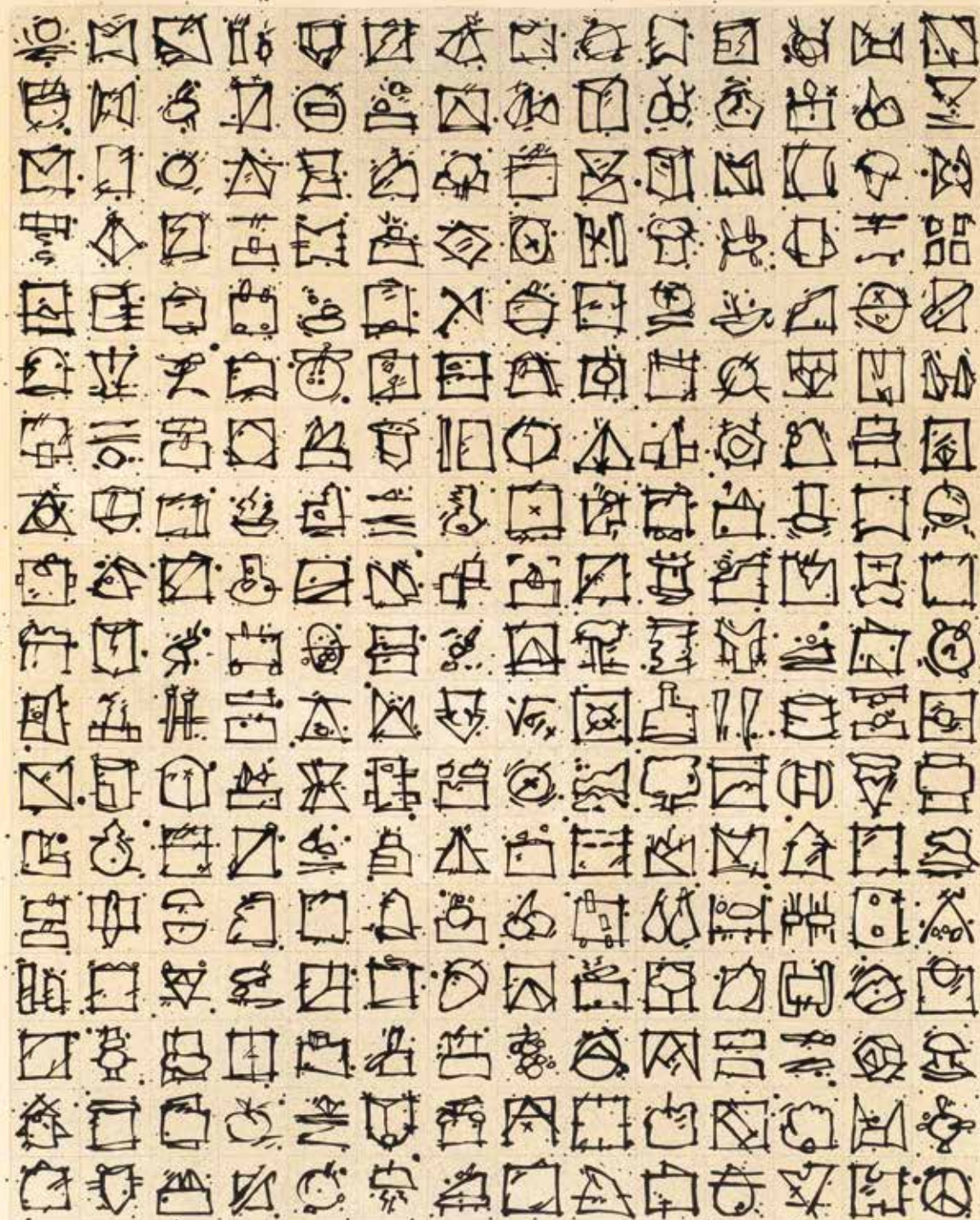

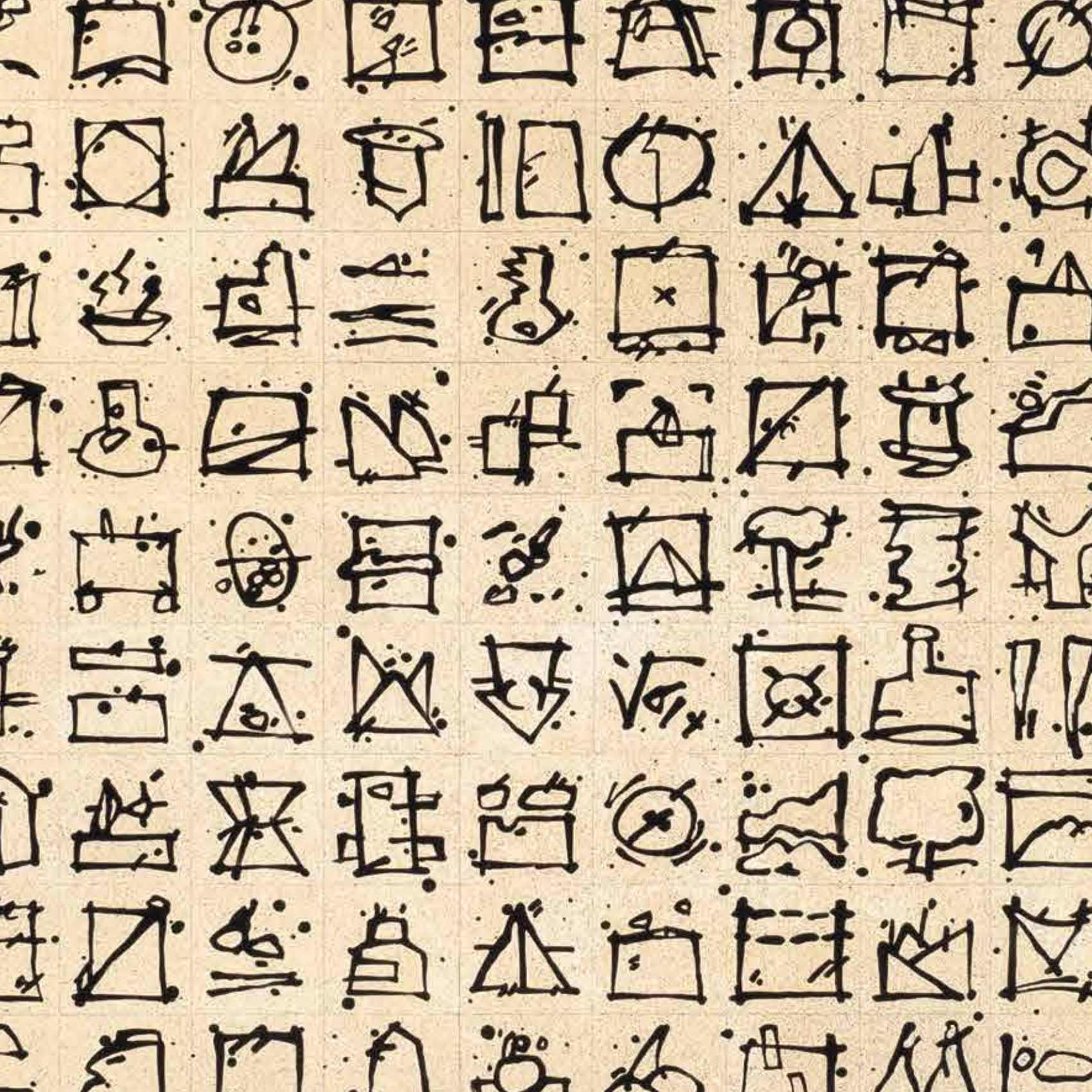

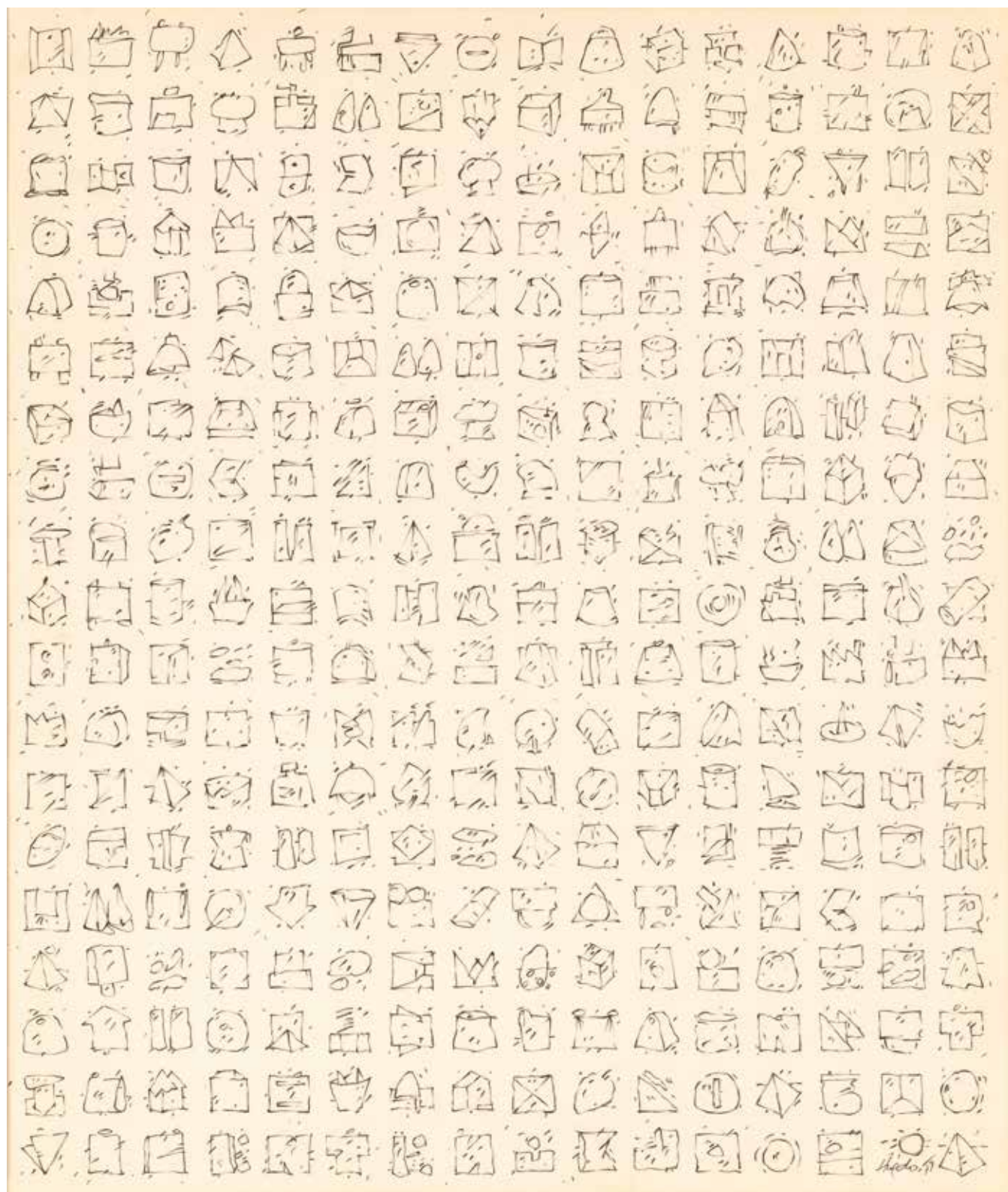

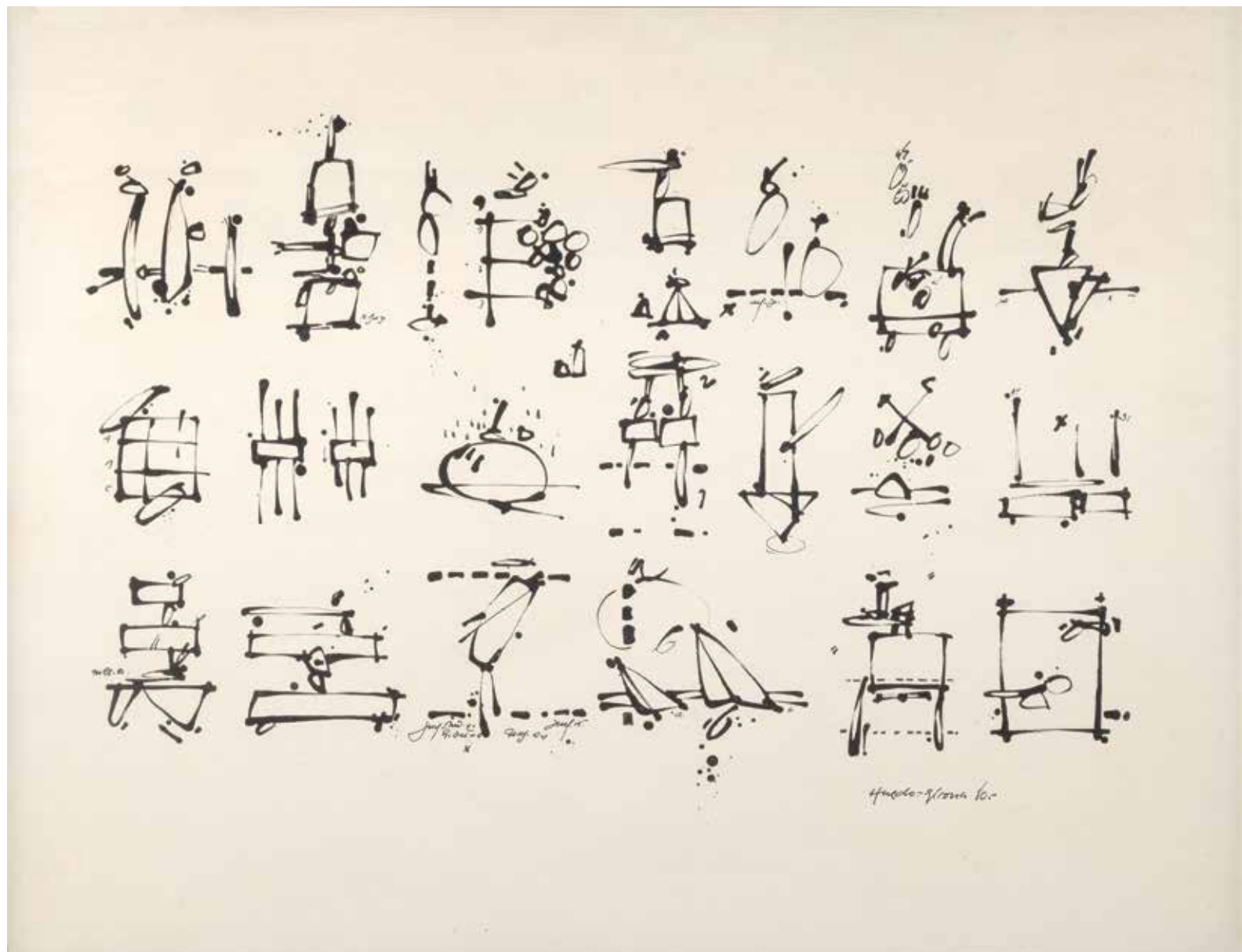
Dan Sanchez: "The Old Man's Face"
August 19, 2017

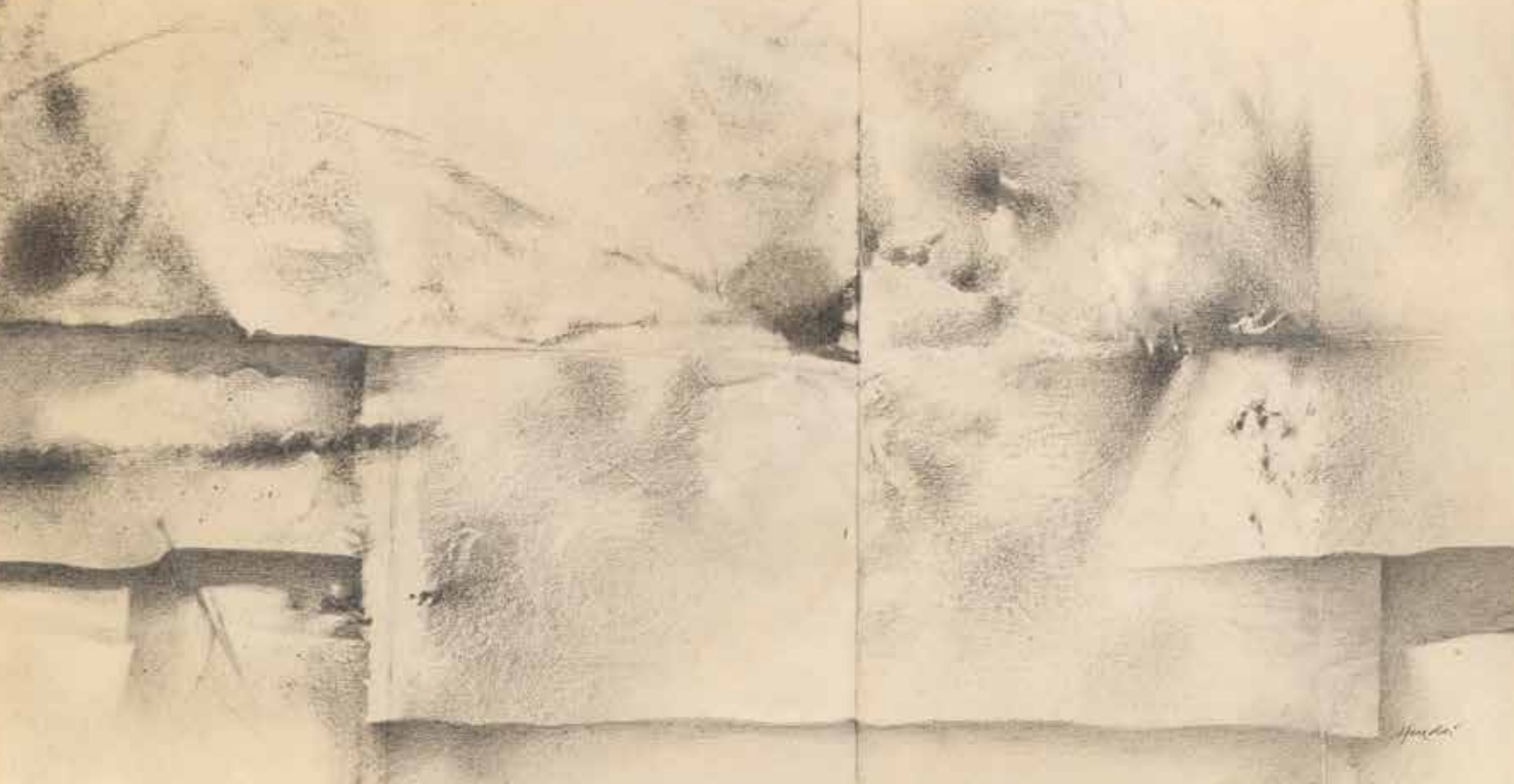

02

Per a molts artistes el dibuix és casa, el lloc on neixen les possibilitats, les idees, les intuïcions. Un espai compartit on l'expressió, l'emoció i el sentit poden esdevenir-se.

jordi armengol

LÍMITS I LLIBERTAT EN EL DIBUIX DE VICENÇ HUEDO

jordi armengol

Una imatge

A la tarda, acabada la migdiada, el veig pujar pel carreró estret del Barri Vell que condueix a La Mercè; camina decidit i enèrgic, amb els cabells desordenats i una barba frondosa.

Són tres quarts de cinc d'un primaveral dijous del mes d'abril; ja comença a fer caloreta, i en Vicenç arriba esbufegant amb una bossa de nanses a la mà.

Entra decidit a consergeria i, amb una mirada sorneguera, deixa anar un «Bona tarda!». En Joan, darrere el taulell, remuga alguna cosa inaudible com a resposta.

Travessa el claustre, entra a l'ascensor i puja fins a la primera planta. Deixa les begudes al frigorífic de l'oficina, on la Glòria i la Mercè el saluden. En Vicenç diu alguna cosa que no entenc, i el riure omple la sala on estem muntant l'exposició.

· Vicenç Huedo, *Et regalo un arbre. Regall!*.
Dibuix, creta, 50 x 70 cm.

A la segona planta, just davant del taller de dibuix, l'esperen xerrant alegrement els estudiants. Fa córrer lateralment la porta, que allibera un espai rectangular amb una llum agradable i clara que il·lumina les taules. Al fons, una estanteria de vidre amb estris de dibuix. A les parets laterals, models de guix i diversos dibuixos inacabats que esperen, pacients, la compleció final per conèixer el seu esdevenir.

Els estudiants dels dijous són els inquilins més antics del taller de dibuix; fa anys que assisteixen a les seves classes i han esdevingut deixebles avançats. Avançada la setmana, el taller es converteix en un espai per al dibuix experimental, on tècniques noves i inusuals es combinen amb materials diversos i superfícies exòtiques que configuren el camp de joc per a la lliure provatura i per ampliar, així, els límits de l'expressió plàstica. Mestre i aprenents s'hi llencen com aquell qui descobreix una joguina

nova. La tarda avança, i la creativitat, contenta, deambula lliure en l'atmosfera que es genera.

Amb un «Som-hi!» convida els alumnes a situar-se als seus llocs. Cadascú té el seu espai per desplegar els utensilis de dibuix i els papers. És llavors quan es crea un ambient idoni, on agafar el llapis i fer un traç és d'allò més natural, com aquell qui un bon dia aprèn a anar amb bicicleta i ja mai més se n'oblida.

És llavors, al centre del taller, quan en Vicenç comença a esbossar unes taques sobre un full que, d'una manera fàcil i màgica, van agafant la semblança d'un petit paisatge amb profunditat. A un terç del paper, la línia de l'horitzó. Per sota, una sàvia combinació de negres i grisos, que amb el blanc es converteixen en

feixes i camps que remeten a un paisatge d'aires empordanesos. Completa el conjunt gràfic una munió de núvols que travessen ràpidament l'espai dibuixat gràcies a l'ús hàbil d'una grisalla de grafit. I així, sense paraules, la classe comença. Els alumnes agafen el carbonet i es concentren, despreocupats, a esbossar una realitat que espera pacient a fer-se visible quan el record i la mà de l'artista es troben de bell nou en el paper.

Entonces surgió mi pasión por el descubrimiento de esa parte, de esa cara oculta de las cosas, de eso que no se puede nombrar, y que nadie te puede explicar con exactitud. Digamos que en eso, precisamente, consistió mi aprendizaje.¹

En un moment de la tarda en Vicenç entra al despatx i observo com contempla el paisatge que s'enquadra a la finestra. Mira atent i concentrat, tanca un xic els ulls per copsar millor la naturalesa de les formes i el contrast dels colors, per assaborir a consciència la posta de sol. Es gira, em somriu i comenta: «Quina meravella! Quins colors! T'hi has fixat?».

La trobada

Un matí de juliol ens trobem al seu estudi; la calor i la llum accentuada provoquen una intensificació de la blancor a la façana. L'edifici, que té una composició senzilla i equilibrada amb obertures rectangulars, segueix una simetria d'eix vertical, típica de les construccions dels anys seixanta del segle passat.

És un taller amagat i silenciós que contrasta amb el soroll i el moviment constant de cotxes que tragi-nen, amunt i avall, persones i embalums. De porta endins, s'accedeix al petit pis a través d'una escala estreta i il·luminada. En entrar a l'estatge, es repeteix la blancor i la llum; tot apareix ordenat i net, tot a punt, per a quan faci falta. Res fa pensar, d'antuvi, que aquest petit estatge sigui l'estudi d'un artista.

Em rep a la porta: «Hola, Jordi, com vas? Feia un parell d'anys que no ens vèiem». El trobo igual, o potser no, la mateixa presència, això sí, i una cordialitat intacta i generosa, però amb una mirada més profunda i serena. Ens asseiem en una taula despullada, davant per davant, amb una llum que potencia el color blanc de la paret gràcies a una finestra situada a la seva esquerra. Treu una cigarreta i comencem a parlar.

La imatge em trasllada a uns anys enrere, quan el veia assegut en un dels bancs de pedra a la porta de l'escola, on reposava entre classe i classe. Treia una cigarreta i, des d'aquella talaia singular, en Vicenç, observador amatent, podia albirar, com qui no vol la cosa, l'arribada, ara un, ara l'altra, de les persones que venien a La Mercè aquella tarda.

la tarde avanza lentamente y yo mirando quiero ver ²

A mesura que la conversa avança, detecto un petit neguit que l'acompanya; està nerviós, li agradaria saber exactament com es distribuïran les pintures en les diverses seus de les exposicions. Quines obres aniran a cada espai, com es col·locaran i amb quin criteri es disposaran... Tinc la impressió que se sent una mica deseparat. Murri com és, però, crec que és una falsa percepció, que n'està perfectament informat i diria que ha participat en la tria i en com aniran exactament les mostres.

Abans de visitar-lo em vaig preparar les preguntes que m'agradaria que em contestés. Vaig llegir diversos textos sobre el seu treball, vaig buscar referents artístics amb els quals m'agradaria contrastar els seus dibuixos. Com era d'esperar, i coneixent la personalitat d'en Huedo, no calia preparar preguntes: els temes van sorgir de manera natural i espontània.

El dibuix

El filòsof Josep Maria Esquirol, en el llibre *La resistència íntima*, desenvolupa el concepte de *retorn a casa*; quan aquest retorn no és possible, la casa s'enyora. L'aportació que em sembla més important d'aquest text és la següent: «la casa es pot definir, justament, com 'allà on es torna'. A casa no s'hi va, s'hi torna, i se sol tornar a casa cada dia».

Així mateix, per a molts artistes el dibuix és *casa*, el lloc on neixen les possibilitats, les idees, les intuïcions. Un espai compartit on l'expressió, l'emoció i el sentit poden esdevenir-se.

De petits, la majoria hem passat hores i hores esgratinyant fulls de manera maldestra, però plena de sentit des dels nostres ulls d'infants.

El diàleg que s'estableix entre el full en blanc i la ferida del primer traç genera sorpresa; és fàcil veure

la criatura somriure per aquest fet. L'admiració esdevindrà fascinació: què passa si ara premo més fort el llapis fins a trencar el paper o, millor, i si ho provo amb el color vermell al costat del groc...? La curiositat ens apropa al coneixement i al diàleg amb l'entorn. Més endavant, quan l'infant creix, apareix la representació del món més proper: família, casa, gos, muntanya... En un principi costa de reconèixer el que es dibuixa, però, a poc a poc, s'afina la capacitat expressiva i la figuració és més versemblant.

El dibuix és l'instrument que permet desenvolupar la sensibilitat plàstica, i desperta i afina la mirada.

I. Observar i experimentar la natura

A principis dels anys 2000, l'artista britànic David Hockney decideix agafar els estris de treball, instal·lar-se davant el paisatge i fer una llarga sèrie de pintures i dibuixos que va agrupar sota el títol «The Tunnel». Amb aquest treball vol captar l'essència de la natura i el pas de les estacions, emulant el plein air dels impressionistes.

Aquestes pintures i dibuixos que realitza durant uns quants mesos mostren el pas dels dies, de les estacions, i els canvis que experimenta la natura a partir de la mirada i l'habilitat artística de Hockney.

En una entrevista³ explicava que li interessen els espais on la vegetació crea una mena de túnel. Aquesta morfologia li permet focalitzar la mirada cap a la llum del final del passadís i, en girar la mirada vers la resta del paisatge, copsar-ne la totalitat i la plenitud de la bellesa.

· David Hockney, *Arrival of spring*, 2013. Carbó sobre paper

· Vicenç Huedo, Devesa, 2024.
Dibuix, creta sobre paper, 25 x 29 cm.

El treball artístic de David Hockney se centra a mostrar aspectes vinculats a la seva vida, al seu dia a dia. Amb aquest treball explica, però, que va voler «netejar» la vista per captar de manera fresca i nova el que veien els seus ulls i recuperar, així, la mirada innocent de la seva joventut, quan vivia en aquells paratges anglesos.

Des d'aquesta perspectiva s'evidencia una connexió amb el treball de Vicenç Huedo, a qui li agrada mirar i observar els indrets per on camina per dibuixar-los gràcies al pòsit que el paisatge ha deixat en la seva memòria.

Una actitud artística i vital que remet a una singularització del temps i de l'espai, a un alentiment del ritme per esdevenir consciència. L'art demana pausa i temps de qualitat per viure l'experiència a què ens invita; una experiència que, de manera individual o compartida i gràcies a la interacció amb l'obra, en permet la complexió.

Pro tot i així, encara que no serveixi de res,
l'Art ens fa companyia. Som estranys, els humans.
Sempre busquem la manyaga o el punyal
i això l'Art ens ho dona. Ens esclafa el cervell
o ens obre en canal l'ànima. I s'hi rabeja.
O ens fa carícies dolces que se'ns enduen lluny,
Mar del Desig enllà, on floreixen les illes
del Consol.
L'Art és una droga dura. ⁴

II. Soc una màquina que reproduceix

El treball desplegat al llarg dels anys per Huedo li ha permès desenvolupar un llenguatge plàstic amb una representació brillant del referent, la qual cosa provoca una aproximació *miòpica* de l'espectador al paper per esbrinar la destresa manual desplegada per l'artista per aconseguir aquella factura plàstica que alguns han qualificat d'hiperrealista.

Al darrer terç del segle passat van aparèixer diverses propostes artístiques, principalment als Estats Units, que, agrupades amb el nom de «segones avantguardes», van expandir les fronteres del que es coneixia com a art, amb tendències tan conegudes com el pop art, el *body art*, l'art d'acció, l'*art minimal*, el *land art*, l'*art povera* o l'hiperrealisme, entre d'altres. Els artistes hiperrealistes van focalitzar el seu treball a reproduir, com una màquina, sense emoció, una fotografia. La seva tasca se centrava a copiar, literalment i de manera exacta, obsessiva i inequívoca, la imatge revelada. El referent, que deixa de ser la realitat circumdant o la imaginació, és una fotografia que es quadricula i es mesura, cel·la a cel·la, i que es traspassa ampliant l'escala original, quadre a quadre, al dibuix.

El resultat són unes grans pintures o dibuixos distants, uns retrats sense ànima, freds i intimidatoris. El dibuix, en aquesta tendència, deixa de ser un esbós previ o un reflex de la natura per esdevenir un artefacte artístic que impacti a qui s'hi apropa.

La màgia de com està fet atrau com un imant, però el fet atractiu esdevé inquietant per la mirada directa i buida del personatge que interpel·la aquell qui gosa apropar-s'hi.

Així doncs, si Huedo tenia *afinitats electives* amb David Hockney, s'evidencia que no té cap mena de connexió amb el treball dels artistes hiperrealistes allunyats de qualsevol poètica. Rere la proposta de l'autor gironí hi ha una sensibilitat especial i refinada que li permet captar multitud de capes de significació plàstica a través de la seva mirada i el teu talent.

Un exemple que reforça aquesta tesi és l'obra *Viatge cap a nosaltres*, de l'any 1986, en la qual, tot i haver-hi un referent fotogràfic evident, la intenció de l'artista —i el resultat final del dibuix— no conté cap element que ens faci pensar en una voluntat hiperrealista. Huedo demostra un domini absolut i magistral de la tècnica per dibuixar a partir del referent.

· Vicenç Huedo, Fragment: *Viatge cap a nosaltres*, 1986, 70 x 85 cm.
(veure imatge a la pàg. 89)

Una parella d'edat avançada ens mira envoltada de camps. Ell apareix vestit de diumenge, amb unes ulleres fosques que, tal volta, amaguen una ceguesa incipient. Ella, amb un davantal de quadres, reflex del feinejar diari, té un esguard inclinat, segurament pel desgast de vèrtebres a l'esquena. Els dos personatges mostren com el pas del temps i les vicissituds de la vida han modelat la seva mirada.

La composició es completa amb el dibuix d'un nadó en posició gairebé fetal, indefens i en caiguda vertical. L'infant, situat sobre el cap de la parella, amb un fons absolutament negre, ens mira i ens interpel·la directament.

Una mirada més atenta ens porta a buscar lectures entre les dues imatges que l'artista ha contraposat: quina relació té aquesta parella amb el nadó?, quina desgràcia va ocórrer?, quina ceguesa va guiar-ne els actes?

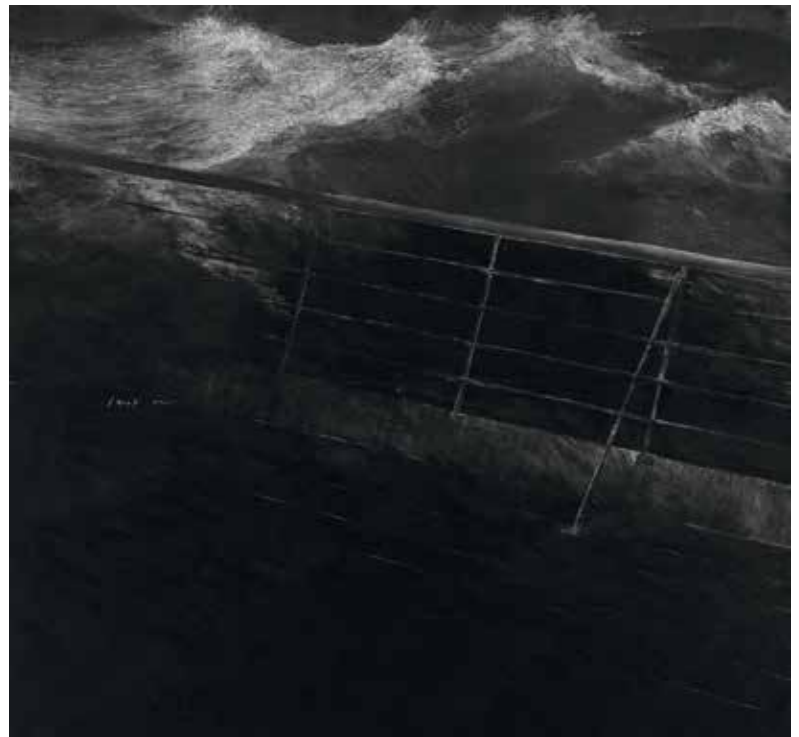
Realitat i memòria, present i passat, són els instruments que un astut Huedo desplega en aquest dibuix, complex, amb una factura precisa i una tècnica excel·lent, que desperta multitud de lectures.

Segons la meua manera de veure, és tota aquesta part més narrativa que invoca el dibuix el que l'allunya, precisament, dels preceptes conceptuals que el moviment hiperrealista va establir de manera rígida i freda per generar el seu treball.

III Dibuix en els nostres dies

Hem vist, fins ara, en aquest extravagant text de dibuix comparat, autors que d'una manera més o menys natural permeten identificar afinitats o dissemblances amb el treball de Vicenç Huedo.

· Tacita Dean, *The wet prayer*, 2013.
Guix sobre panells de pissarra (díptic), 244 x 244 cm.

M'agradaria ara, tot fent un salt al buit, mostrar la sintonia dels darrers treballs amb artistes contemporanis que, a priori, no semblen vinculats per afinitat.

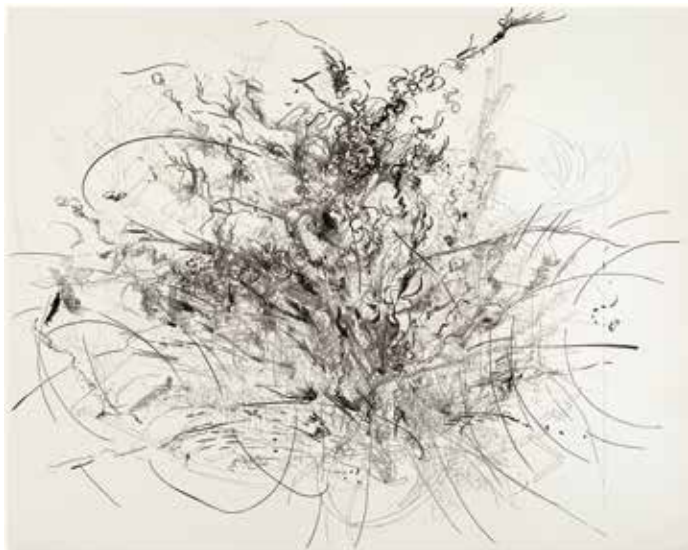
L'anglesa Tacita Dean utilitza multitud de llenguatges per formalitzar la seva proposta artística. A l'obra *The wet prayer*,⁵ l'artista va esborrar dos dibuixos murals de guix sobre pissarra realitzats anteriorment, l'any 1992, per crear dues imatges noves amb la mateixa tècnica. El resultat final és una representació que beu de fonts literàries per recrear un mar tempestuós des d'un vaixell a alta mar.

El mural es va fer *in situ* l'any 2014 a l'espai expositiu, utilitzant un guix escolar per esbossar una gran tempesta marítima sobre una pissarra. El punt de vista escollit és el que situa l'espectador al bell mig del temporal, a la part de babord d'un vaixell darrere una barana petita i fràgil.

Amb aquest joc formal i conceptual, genera en el públic atent diverses capes de significació amb relació a la fragilitat, l'efímer, les forces de la natura i el paper de l'ésser humà en aquesta realitat. Una temàtica absolutament contemporània.

L'estratègia en la tria del material, que es relaciona amb la infantesa, juntament amb el caràcter efímer del guix, que s'esborra fàcilment, potencien la idea de la fragilitat de l'home davant les forces de la natura, i mostra la falsa seguretat en la qual ens sembla que vivim.

Una altra autora que fa un ús interessant del dibuix i que té alguns punts de connexió amb Tacita Dean és Julie Mehretu, que, amb unes obres de grans dimensions, superposa capes de coneixement històric, records, sensacions i experiències vitals. S'interessa per la cartografia, el dibuix arquitectònic, la planificació urbanística i la pintura abstracta per crear unes obres que, mitjançant la superposició semitransparent de diversos elements plàstics, produeix pintures amb un fort impacte visual en la cerca de l'harmonia i el color.

· Julie Mehretu,
Rise of the New Suprematisms, 2001
Tinta i acrílic sobre tela, 243,8 x 304,8 cm.

Courtesy of the artist and Marian Goodman Gallery
© Julie Mehretu

La proposta de Mehretu⁶ és original per la seva qualitat i per la incorporació de diversos camps del coneixement en la representació artística, la qual cosa li permet associar temes vinculats al temps i al ritme vital en la seva realitat circumdant.

La darrera creadora que m'agradaria referenciar és Èlia Llach, una artista catalana que es vincula amb les artistes anteriors pel fet de convertir la línia i el gest en la generatriu dels seus dibuixos.

La seva proposta artística se centra en la gestualitat del moviment i en el rastre que deixa aquest desplaçament del cos, aquesta «dansa» o moment viscut, sobre la superfície blanca del paper, on la narrativitat de les línies és fruit de l'avenir atzarós del moviment i el temps.

El dibujo no es un fin, sino un medio que se identifica con la esperanza y por tanto está por reinventar: un porvenir de utopía.

El dibujo tan sólo pretende darnos lo que es: una promesa.

Y cuanto más lejano o difícil sea el fin, más próximo a su destino se afirma escapando de lo posible.⁸

Hi ha diverses obres de Huedo que, de manera conscient o inconscient, connecten amb les propostes d'aquestes autores, com per exemple el fet de treballar *in situ* dibuixos en els quals es mostra el rastre del pas del temps, juntament amb la voluntat de qüestionar constantment la tècnica i les seves possibilitats no només plàstiques sinó també narratives.

· Èlia Llach, *Donar cos*, 2017. Bolígraf sobre paper (políptic) 400 x 140 cm.

Em venen al cap apunts generats a partir d'una simple taca o un frec del grafit per recrear una sensació viscuda; dibuixos que semblen senzills, sense cap intenció aparent, però que sorgeixen de la naturalitat en el traç i de la memòria sensible de l'autor. Aquesta idea es reforça amb les populars pintures de les cases de l'Onyar o el conjunt de portes de masies i cases catalanes de caràcter gairebé etnogràfic o historicista.

· Vicenç Huedo, Paisatge. Dibuix, creta sobre paper.

IV. L'ensenyament del dibuix.

L'escriptor Italo Calvino va reflexionar sobre el concepte de *lleugeresa* en el camp de la literatura, i en el preàmbul d'una de les seves conegudes conferències, amb relació al seu treball literari, ve a dir que la seva tasca com a escriptor va consistir «a sostreure pes, llevar pes de les figures humanes, als cossos celestes, a les ciutats; tractar, sobretot, de llevar pes a l'estructura del relat i al llenguatge».⁹

El repte d'ensenyar qualsevol llenguatge artístic no és fàcil, el dibuix n'és un exemple clar. Hi ha molts exercicis i mètodes que inicien el neòfit en el desenvolupament d'unes habilitats per a la representació i l'expressió plàstica.

L'aprenentatge, però, l'ha de fer un mateix, és autodidacte. A partir dels ensenyaments que un pot rebre, cal aprofundir en l'essència, més enllaçada a elements intangibles, vinculats més a l'abstracció que a la figuració i que es belluguen en l'àmbit de la sensibilitat, el ritme, la llum, la remor, el silenci i la lleugeresa.

John Berger, artista, professor i gran divulgador de la percepció de les obres d'art, escriu amb relació al misteri de l'art: «El arte no sirve para explicar lo misterioso. Lo que hace el arte es facilitar que nos demos cuenta de ello. El arte descubre lo misterioso. Y cuando se percibe y se descubre, se hace todavía más misterioso»¹⁰

Tots dos escriptors es refereixen a la necessitat d'arribar a l'essència de les coses: si Calvino demana alleugerir els elements sobrants en el text, en el dibuix o en qualsevulla creació artística, Berger es fixa en el misteri que envolta el fet de viure i en com l'art intenta una aproximació per desvelar allò que no es pot desvelar.

· Alberto Giacometti , *Nu aux fleurs*, 1960.
Litografia, 61,5 x 50,2 cm.

Alberto Giacometti, amb obres com *Nu aux fleurs*¹¹, exemplifica de manera excel·lent aquest pensament. A través del dibuix analitza el model, amb línies nervioses i fragmentades que desvelen els límits aparents, i en aquest procés mostra l'essència de la persona sense arribar mai a una definició completa.

Quan s'observa el seu treball, ens envaeix una sensació de no prest, d'inacabat, on la fragilitat es fa present. La mirada neta amb què Giacometti s'enfronta al model per captar el misteri és el que la converteix en una obra d'art completa.

La tasca d'ensenyar no és fàcil, però sí agraïda; demana uns coneixements amplis, una personalitat especial, una sensibilitat i un respecte vers la persona que es té al davant amb il·lusió d'aprendre.

Vicenç Huedo ha sabut despertar l'interès en l'art gràcies a la seva capacitat per transmetre coneixement, acompanyada d'una personalitat magnètica que sap despertar la curiositat de l'aprenent per descobrir els rics viarany de l'expressió artística.

La seva contribució a l'Escola Municipal d'Art de Girona i la seva dedicació a la docència durant tots aquests anys, entesa, també, des de la responsabilitat d'una institució pública, és encomiable, digna de tot reconeixement i un exemple a seguir per a tots aquells que hem tingut l'ocasió de compartir-la.

...o simplemente quiso recordar su existencia, debe de presentir que anda en el aire algo que no es capaz de entender.¹²

¹ López, Antonio. *En torno a mi trabajo como pintor*. Fundación Jorge Guillén: Universidad de Valladolid, 2007.

² Chillida, Eduardo. Preguntas: *Discurso de aceptación por la elección de académico honorario de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando*.

³ <<https://www.youtube.com/watch?v=wSDk1eKuSF8>>.

⁴ Comadira, Narcís. «Tots ho sabem». *Els moviments humans*. Barcelona: Edicions 62, 2022.

⁵ Exposició «De mar en mar», realitzada al Centro Botín de Santander del 30 d'octubre de 2013 al 12 de gener de 2014.

⁶ Bang Larsen, Lars; Chua, Lawrence; Colombo, Paolo. «Rise of the New Suprematists, 2001: Julie Mehretu». A: *Vitamine P. New Perspectives in painting*. Nova York: Phaidon Press Limited, 2004.

⁷ Bang Larsen, Lars [et al.] (2004).

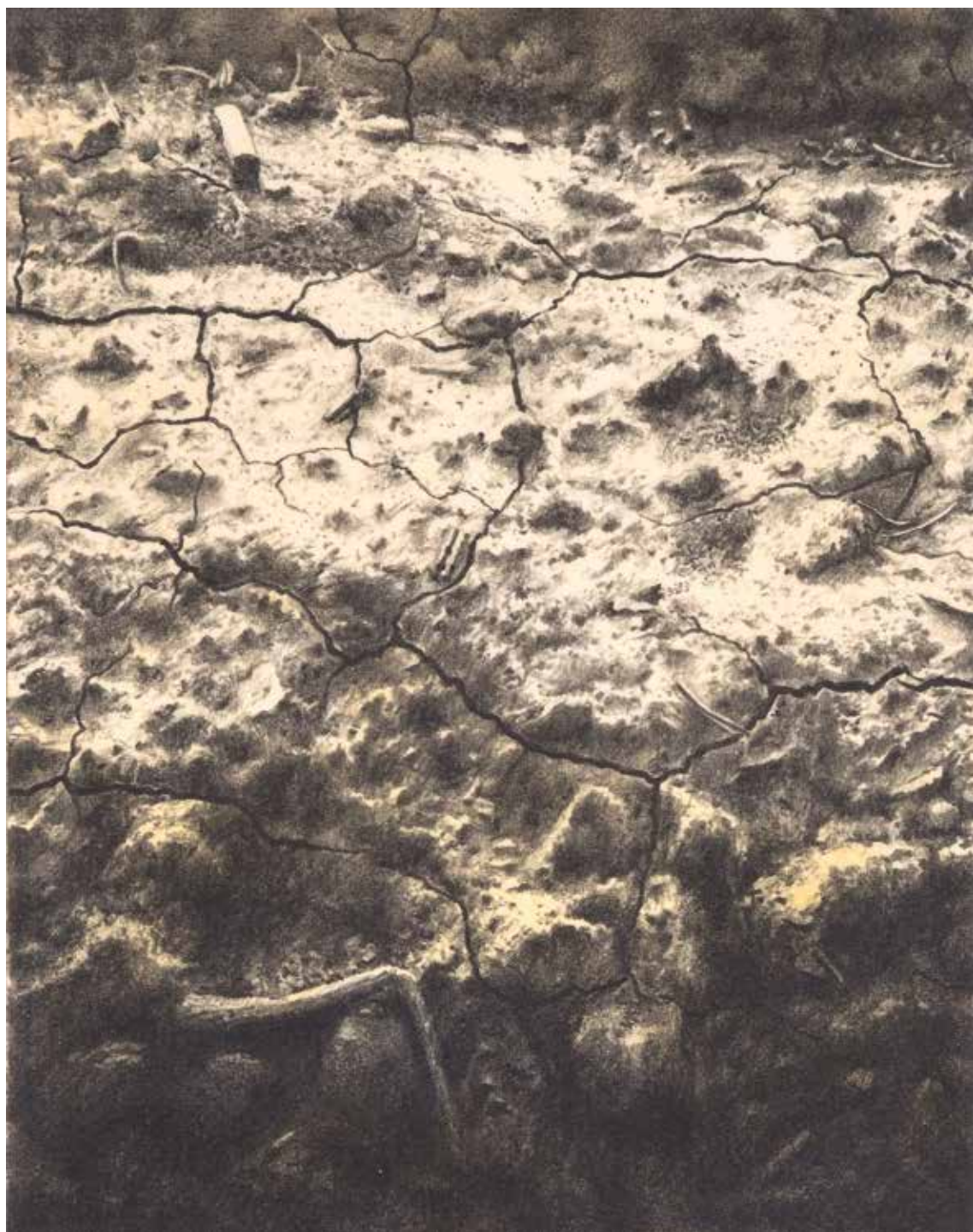
⁸ Text extret de l'espai web de l'artista. <<https://elia-llach.blogspot.com/>>.

⁹ Conferències realitzades l'any 1984 a la Universitat de Harvard i publicades a l'Editorial Siruela amb el títol *Seis propuestas para el próximo milenio*.

¹⁰ Berger, John. *Echar ramas: Sobre el dibujo*. Barcelona: Gustavo Gili, 2011.

¹¹ <<https://www.fondation-giacometti.fr/en/database/161982/nu-aux-fleurs>>.

¹² Saramago, José. *La caverna*. Alfaguara.

· Vicenç Huedo, Tall de terra.
Dibuix, llapis sobre paper, 16 x13 cm.

2. Puerto, 1/2000. P. 1/2000

Huato!

ifugda!

June 15

Hueso

03

A Vicenç Huedo l'atrauen aquests detalls margeners que contenen la saba de la vida, des dels testos de geranis d'un pati qualsevol fins a les portes de fusta centenàries que encara resisteixen amb el seu engrut i el seu corc, a la geometria pianística de les persianes de les cases de l'Onyar.

EL TIROLIRO DE VICENÇ HUEDO

eva vàzquez

A vegades, el que més t'acaba desconcertant de la gent és allò que fa quan no fa res. Amb Vicenç Huedo, descobreixes que una de les coses que més te l'acosten és que xiula, taral·leja, canta. No pas mentre treballa, sinó només quan es desplaça d'un lloc a un altre. Com si omplís els buits que falten entre un gargot i un altre. Els qui el coneixen bé saben quan arriba pel tiroliro que el precedeix, una mena de baix continu a base de dues o tres vocals que fa repicar contra una pe o una te sense que aspirin a formar cap mena de sentit, sinó pel simple gust de posar-se en moviment amb un trompetaig per companyia. Els qui el coneixem menys quedem astorats que es pugui anar pel món amb aquest aspecte d'obrer de la metal·lúrgia a punt d'organitzar-te un piquet i que es mogui, en canvi, d'una habitació a l'altra lliscant amb aquesta lleugeresa entre bosquetana i operística.

Una de les vegades que s'aixeca per ensenyar-me les seves carpetes de dibuixos, que té a l'altra banda del despatxet on treballa, camina com si saltironés, amb el seu dum-dum i el seu tururut a la boca, i arribo a pensar que és un tímid que ha de vèncer la contrarietat d'haver de parlar massa de si mateix a base de cobrir-se d'onomatopeies musicals. Una maniobra de distracció que provoca un efecte còmic: mentre el segueixo, m'adono que també agafo un cert ritme, que mig em balancejo com si de lluny sentís els acords esmorteïts d'una festa de barri que se m'emporta i que també m'alleugereix. I llavors, quan arriba a l'arxivador, em treu un dibuix que m'ho esguerra tot. Són mitja dotzena de branques, branquillons i escorces que ha anat recollint en les seves passejades diàries vora el Ter i que presenta com una mena de fitxa de gabinet botànic, cada espècie exposada damunt un full de llibreta, també dibuixada, amb una anotació manuscrita al costat i fins i tot un codi de barres a sota. Cometo la primera impertinència que trenca l'encanteri musical on érem fins ara: hi passo el dit pensant que tocaré aquella mica d'estella que queda a la vora de la branca partida, i només palpo la rugositat del paper, sense més relleu, és clar, que el del llapis de grafit mentre feia veure que era una branca, un polsim de molsa, una etiqueta enganxada en el full d'una llibreta d'anelles igual de fictícia.

Tot és mentida. Ens ho direm unes quantes vegades durant la trobada, fins i tot recitant León Felipe («no me cuentas más cuentos»), al seu piset de pintor, perquè qualificar-lo d'*estudi* li faria arrufar el nas pel que suposa d'apartament amb ínfules. Ens mirem una estona en silenci les branques dibuixades, el temps just que em passi la vergonya d'haver-les volgut «tocar», encara que més aviat la trampa me l'han parada no tant elles com la simulació del rivet perforat per les anelles de la llibreta i l'etiqueta suposadament adherida a sota, i com que ell se n'adona, s'afanya a obrir el següent calaixet per treure'n un altre full amb més masses vegetals escampades que és igual de desconcertant però que ja no té aquella revelació quasi insultant de la primera vegada. El dibuix d'una cosa no és la cosa. La veritat és que ni tan sols és el dibuix de la cosa, sinó la idea que té l'artista d'aquella cosa, l'ombra d'un objecte o un paisatge o un cos, la imatge d'una imatge, potser només la seva música, el so que emetria si pogués ser sil·labejada. El dibuix, em dic, és el tiroliro de les coses.

M'aturo, doncs, encara que Huedo em continua passant fulls, tots amb la seva mata esbojarrada de mons en floració, en aquest dibuix aparentment científic de botànica de ribera perquè planteja alguns

interrogants sobre el concepte que hem interioritzat de realisme, i més encara d'hiperrealisme, com una mena d'exercici virtuós sobre la semblança. Els branquillons trobats en les passejades vora el Ter m'hi ajuden més que no pas les cases de l'Onyar, que van donar a Huedo el seu primer reconeixement com a pintor «local» en el qual emmirallar-se, que és un valor que els gironins aprecien molt perquè posa dins la tela alhora un sentit de pertinença i de propietat. Aquest repertori de fòssils campestres, en canvi, perquè estan ordenats imitant la fredor de l'entomòleg, més pendent de clavar l'agulla que de retenir un alè de vida, no pertany a cap imatge instituïda sobre la bellesa de cap lloc en particular, sinó que a tot estirar diuen alguna cosa sobre els cruixits dels arbres, sobre la vida del sotabosc, sobre el vent, la pluja i les cuques que deuen haver treballat durant anys perquè un tros d'escorça es desprengui de la soca o una branca cedeixi al corc i la humitat i es desplomi amb aquells espetecs d'artrosi llenyosa sobre un tou d'esbarzers o al mig d'una bassa. És per l'atenció que hi posa Huedo, recollint-los d'entre els arbustos i el fang, que aquests fragments recobren l'enteresa, i és per la seva disposició imaginària com a membres d'una mateixa família digna de classificació i estudi, a la manera dels herbaris escolars, que aquesta natura morta adquireix un altre estatus, una dignificació d'última hora que és també una reconfiguració del món al qual pertanyien, la seva resurrecció.

Però, al mateix temps, l'artista hi introdueix un artifici, una simulació, la gràcia inesperada de l'espectacle: ni aquests objectes són branques ni ell és un botànic. Aquí no hi ha més que un full de paper damunt el qual «fa veure» que ha arrencat uns altres fulls arrencats d'un suposat quadern de camp sobre els quals descansen els branquillons i les escorces «reals». Que cada un porti a sota, empenyent cap a l'apoteosi el *trompe-l'oeil*, el seu codi de barres, és l'última pirueta de l'artista que es permet, després d'enlluenar-nos amb l'acrobàcia més agosarada, culminar el número amb una pallassada. L'humor, un humor sec de terra aspra, més de grotesc que de picardia enguantada, és imprescindible en el treball de Huedo. Un humor de complicitat, just perquè no li embruti l'alè poètic que desprèn tot allò que toca. Perquè el fet és que fins i tot una branca caiguda, potser més una branca caiguda que qualsevol altre motiu considerat molt més «pictòric», com ara un paisatge sencer, amb tota la seva nervadura arbòria, el seu riuet, les seves floretes i el seu pastoret amb les seves ovelletes, pot arribar a emocionar tant com l'anell de casament o la vella bata de la mare, quan la mare, el tronc, ja no hi és. A Vicenç Huedo l'atreuen aquests detalls margeners que

contenen la saba de la vida, des dels testos de geranis d'un pati qualsevol fins a les portes de fusta centenàries que encara resisteixen amb el seu engrut i el seu corc, o la geometria pianística de les persianes de les cases de l'Onyar, que diuen més de la gent que hi viu a dins que no pas de la postal turística de la Girona florentina. M'ensenya un dels moltíssims quaderns on ha estudiat durant anys, amb el rigor d'un arquitecte, el tiroliro d'aquestes façanes, les petites variacions musicals que desmenteixen la rigidesa horitzontal a base d'escales, incongruències, dislocacions, sense que deixi de ser mai una construcció uniforme, coherent i sòlida. La unitat en la diferència, com en diria Quim Español.

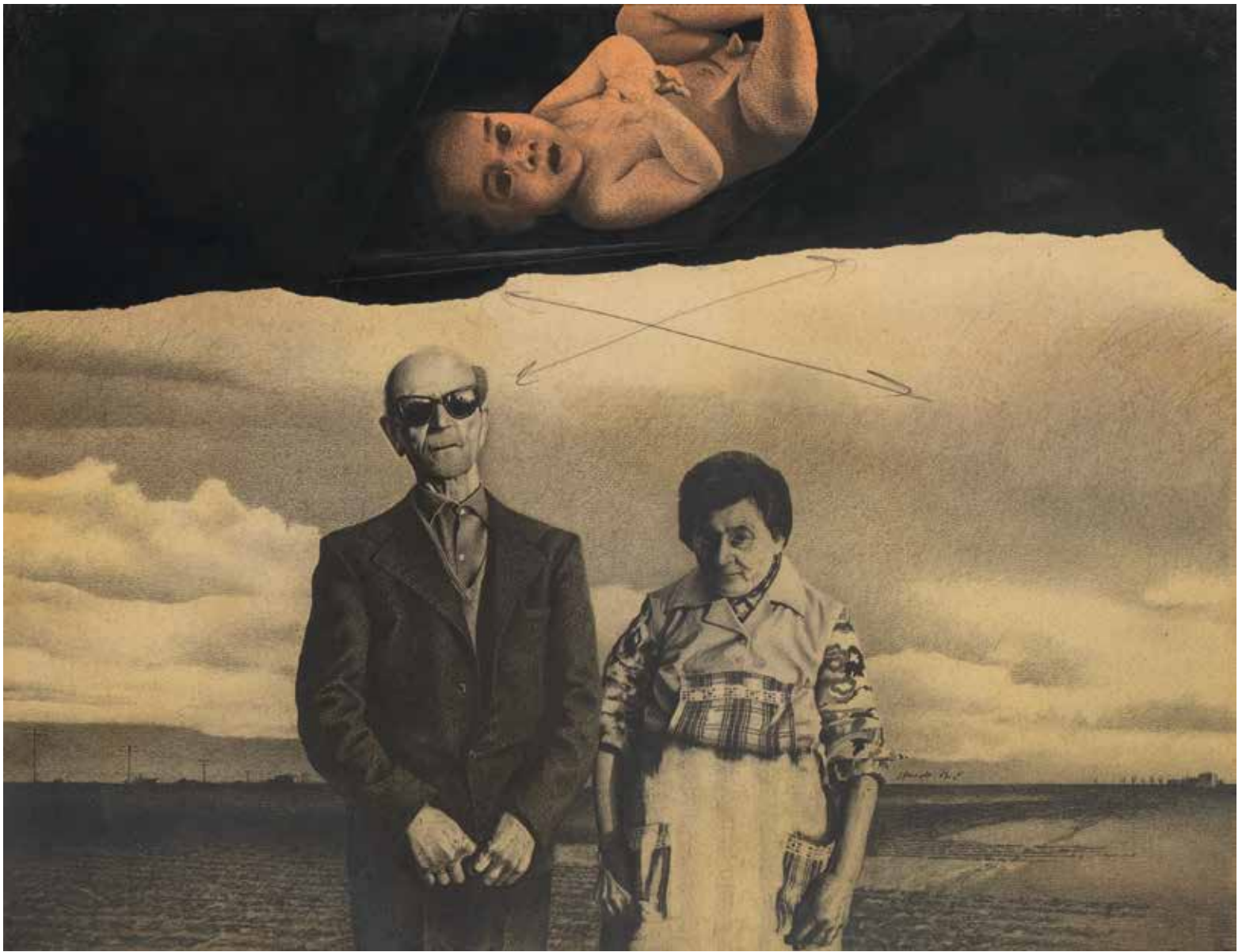

Huedo hi ha arribat a còpia de mirar-se-les pel seu compte un dia rere un altre, aquestes cases, i després, de tan apreses, recordant-les, configurant-les de nou dins del cap, com ha fet també amb la vegetació de les ribes del Ter, on va a caminar cada dia, o amb el paisatge de Socuéllamos, la terra d'on porta amassada l'eixutesa i la tendresa i a on encara necessita tornar uns mesos cada any, per tocar una arrel endurida, o per poder passar-se el dia en banyador i xancletes sense cridar l'atenció. Tot el que pinta o dibuixa Huedo és un món retingut de memòria. Potser d'aquí ve la seva poètica, que no ensenya el que veu, sinó el que recorda, i el record sempre és una imatge transfigurada. No pas fictícia, no pas inventada. Sinó filtrada alhora pel coneixement, el desig i la sensibilitat. També, és clar, per la destresa. Vicenç Huedo és un artista amb un gran domini tècnic. Però no ha volgut ser mai un virtuós. Quan hi va ser més a prop va ser quan li van oferir de fer-ser ric a Amèrica, i va dir que no. Per què? Perquè aquí tenia el món conegut, la gent que estima, la comoditat de ser com és sense haver de fer veure que té aires de geni, sinó un tipus que surt cada matí a caminar per les ribes del Ter amb camisa i texans, que té una família i uns quants amics incorruptibles, que pinta i dibuixa, que ja va marxar de casa i què vols que et digui, si aquí estic bé, per què anar-me'n una altra vegada?

Les cases de l'Onyar, aquesta modalitat de paisatgisme genuïnament gironí, continuen fascinant-lo, perquè mai no fallen, amb la seva simfonia de colors tardorals, però les ha anat arraconant perquè també hi ha vist la temptació endogàmica («a tothom li agrada que li pintin el cor», diu). Sap que han contribuït decisivament a la seva formació com a artista i a l'educació de la mirada (com ho van ser els estanys de Giverny per a Monet), amb un «punt de melancolia» que prové tant de les persianes abaixades, la delicadesa del color i la profunditat de la perspectiva com del detall inesperat: un test, una bombona de butà, una dona que feineja al balcó. Davant una d'aquestes figuretes que treuen el cap, quasi inadvertida, per una de les finestres de les cases, m'adono que la intenció primera amb què l'he anat a trobar era interessar-me pels seus retrats, una altra impertinència, considerant que no és pas el gènere pel qual se'l coneix més i, potser per això mateix, el més intrigant. Ens n'hem acabat anant per les branques, si serveix la broma, però aprofito aquella mínima presència humana a les galeries que donen al riu per preguntar-li per un dibuix extraordinari que representa els qui jo havia cregut sempre que eren els seus pares, retallats contra un horitzó baix, amb més cel que terra llaurada, per damunt dels quals, i separat per un estrip cosmològic, hi flota un nadó. No són els seus pares, m'aclareix, però n'interpreten el paper simbòlic, de la mateixa manera que la criatura flotant damunt els seus caps encarna el primer net, nascut lluny de la casa pairal, amb una cultura i una llengua diferents de les dels avis. D'aquí la creu gargotejada entremig, un pas vedat, però només a mitges, aquesta mena d'abisme gravitacional que els separa, i alhora el vincle forassenyat, inexplicable, meravellós, que, malgrat tot, els continuarà unint.

L'origen de l'obra és una fotografia que Jordi S. Carrera guardava a l'estudi que van compartir durant quinze anys i que tenia Huedo subjugat. Hi havia alguna cosa en els gestos d'aquell matrimoni ja gran (protegir-se el dit índex d'una mà dins el puny tancat de l'altra, o ensenyar a la posteritat el davantal de feina, amb els butxacons donats de tant esclovellar-hi d'amagat cloves d'ametlles, potser) que era d'aquelles dues persones en particular i de qualsevol altra de la mateixa generació, i se li va acudir dibuixar-les, tal com havien comparegut davant l'amic fotògraf, però per explicar una altra cosa, diguem-ne l'esquerda entre allò viscut i allò recordat, diguem-ne el desig de perpetuar un arrelament i alhora una llunyania, diguem-ne la voluntat de reflectir l'enteresa de la gent normal i corrent, com ho són els nostres pares, la despreocupació amb què a vegades es mostren tal com es veuen a si mateixos, sense adorns, sense posa, i com se'ns

assemblen justament perquè no afegeixen res d'irrellevant a la seva imatge. Hi ha encara un altre element digne de ser subratllat en l'apropiació d'aquest retrat fotogràfic que en el seu moment va generar certa suspicàcia en els models reals: l'ús de les estratègies de ficció (aquí, una suplantació, una metonímia), perquè la vida es reveli amb una altra llum, com si fos per mitjà de la falsificació o la metàfora que emergís una realitat més verdadera, sense els atzars, els desordres i els buits.

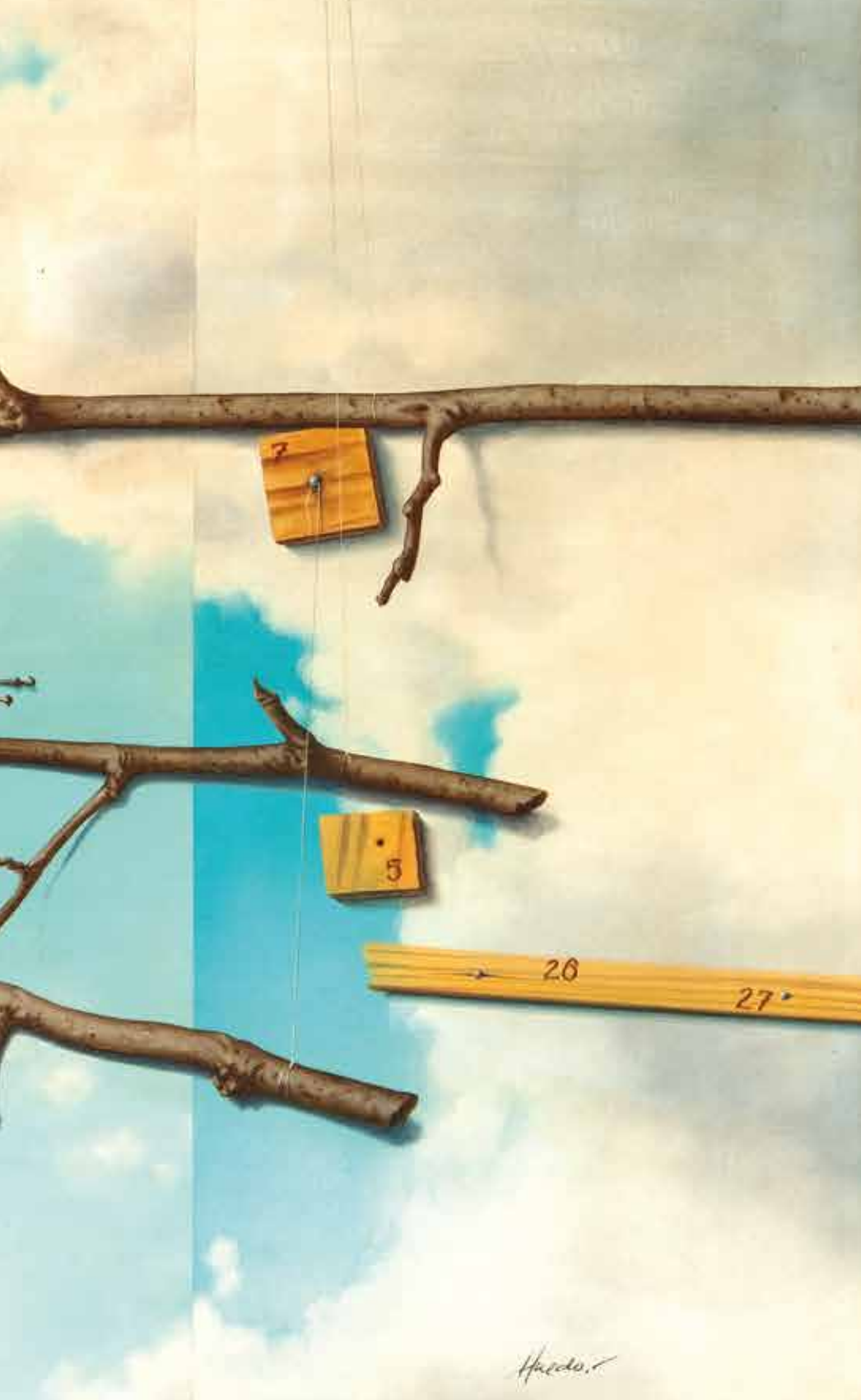
Amb el temps, Huedo també ha anat deixant una mica de banda el retrat, que ha treballat molt més en el dibuix —el mitjà que considera més exigent— que en la pintura. Un humanista com ell hi ha de pensar molt poc per raonar que «no et mires igual una tomata que la cara d'algú» i que, per tant, «davant el retrat, la mirada és més selecta». En canvi, el paisatge, el món en brut, sense «tema», sense epopeia, cada vegada se l'emporta més. El Nadal de l'any passat, va començar una mena de diari dibuixat amb més d'un centenar d'esbossos, tots de memòria: comença fent taques, un garbuix de ratlles cap aquí i cap allà, i aquell manyoc acaba portant-lo cap a una forma que es resol en un tronc, unes bardisses, unes reixes, unes roques vora mar, un cel ennuvolat, una filera de testos florits, com si s'haguessin engendrat per si sols, com deposicions sorrenques del mateix moviment de la mà. És la seva obra més íntima i la que més valora. «Aquí hi ha l'essència del que voldria fer», admet, en la línia de Fernando Zóbel, un dels artistes que admira, excepte que «ell dibuixa uns paisatges que floten, i els meus encara necessiten un horitzó real o inventat on aguantar-se».

No hi ha cap presumpció genialoide, en aquest procediment: es limita a copsar tot allò que veu com si portés una càmera adherida, diu, mirant-ho tot, absorbint-ho tot, i quan arriba a casa o a un racó tranquil, ho dibuixa per reviuir allò que ha vist i ha sentit mentre ho veia. És per aquest motiu que no es considera «esclau de la realitat», que és l'equívoc amb què han de bregar tants artistes que es posen davant el món per pensar-lo millor mentre el pinten, no pas per copiar-lo, ni embellir-lo, ni torturar-lo amb els seus propis pensaments, sinó per esbrinar cap a on et porta, aquesta branqueta o aquesta malesa escabellada, amb la humilitat i la tenacitat d'un monjo que recita les seves oracions damunt les petites coses que també com-mouen Huedo: una fulla emportada pel vent, un grapat de terra premuda al puny, un arbre tort que traça la diagonal que faltava al paisatge. Hi ha un moment, de fet, a mitja conversa, que em deixar anar: «Tinc una espècie de remordiment antic, molt de consciència de classe, que em fa sentir culpable si no pinto o

dibuixo cada dia». I al cap d'una estona hi afegeix una confessió aparentment contradictòria: «A vegades somio que tota la meua obra desapareix, tota destruïda, i que només se'n salven una vintena d'obres, les úniques que valen la pena». Treballar com un escarràs ja és això, també: entendre que la major part del temps no ets sinó un aprenent que tempteja les seves possibilitats i els seus límits, i que l'encertarà una vegada, o una dotzena, o una vintena, no gaires més. Percebre el triomf, si se'n pot dir així, com una excepció guanyada a còpia de molts errors i molts dubtes, deu ser bastant més gratificant que anar-te'n a Amèrica a fer-te ric pintant allò que tothom ja esperava de tu. Estiguem atents, que encara no hem vist l'última obra de Huedo mentre sembla que només cantusseja.

*"I like to know about
my friends"*

*Agnes, the young lady
who has just married
her sister
allan, and who is*

Agnes

Cal sopar las muelas
con boca y a diario
para tener imaginación
el camino al centro del ser
a Fernando Gallegos 2007

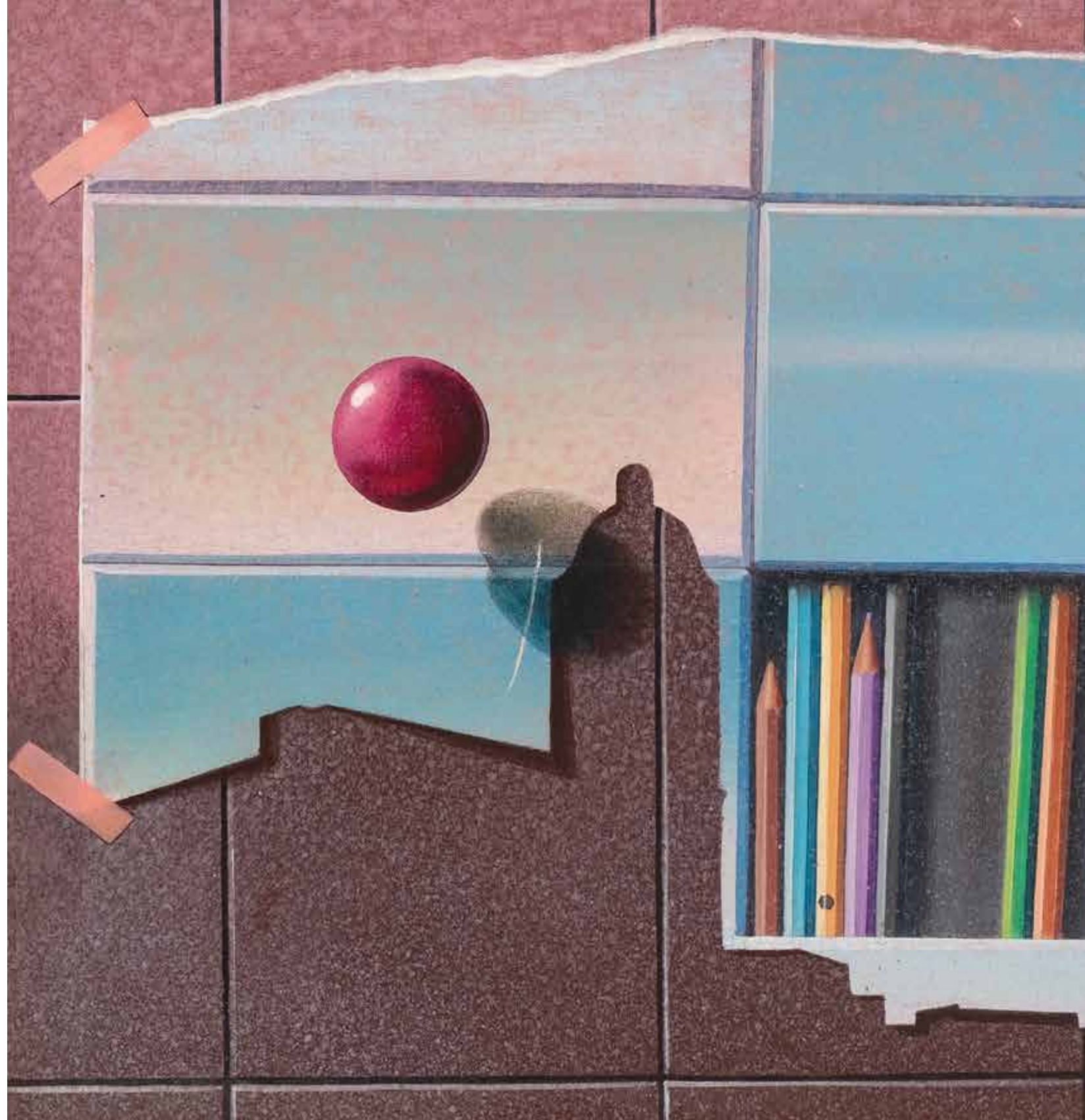
Madrid 17/10/17/18

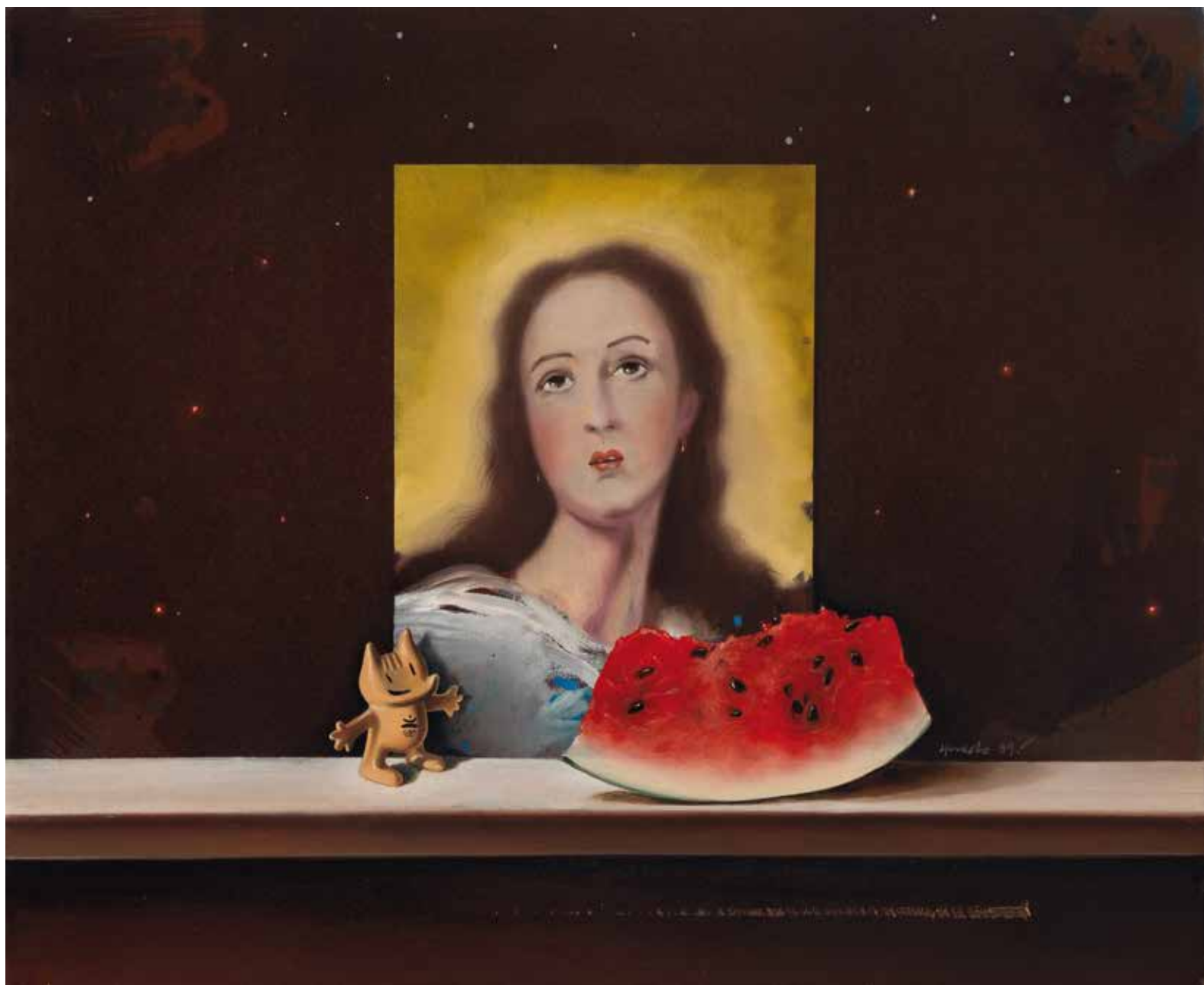

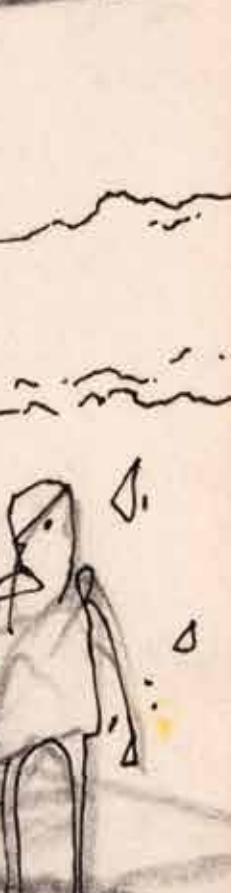

04

Des de Girona Huedo ha mantingut sempre, d'una banda, una mirada atenta a la realitat més immediata —el barri, el poble, la ciutat, les associacions, els moviments veïnals— i, de l'altra, una finestra oberta al món per defugir el risc d'enclaustrament en una ciutat encara petita, delicada i grisa.

joaquin nadal i farreras

VICENÇ HUEDO DÍAZ -CARRÁSCO. ENSENYAR A APRENDRE I ENTENDRE

joaquim nadal i farreras, ICRPC-CERCA

Vicenç Huedo va néixer a Socuéllamos (Ciudad Real) el 13 de maig de l'any 1955 a la frontissa de la Manxa amb la regió de Múrcia i el País Valencià, on va estudiar a Alacant. Amb motiu de la I Mostra d'Art de la Fontana d'Or, l'any 1973, quan tenia divuit anys, es desplaça a Girona i l'any següent ja participa en la Mostra com a artista convidat.

L'any 1974, en contacte amb Montserrat Llonch, presenta una mostra a la galeria La Gàbia (gener-febrer) i per Fires participa en la II Mostra d'Art de la Fontana d'Or de Girona. L'exposició de La Gàbia i la seva participació en aquesta segona Mostra, als dinou anys, són el punt de partida de la seva naturalització gironina, amb el petit parèntesi de l'any 1977, que fa el servei militar a València. A la II Mostra d'Art de la Fontana d'Or, hi exposa *Crónica de la cópula entre la técnica y la pobreza*.

És a Girona, doncs, on Vicenç Huedo desplega tota la seva activitat artística i cívica. Però des de Girona Huedo ha mantingut sempre, d'una banda, una mirada atenta a la realitat més immediata —el barri, el poble, la ciutat, les associacions, els moviments veïnals— i, de l'altra, una finestra oberta al món per defugir el risc d'enclaustrament en una ciutat encara petita, delicada i grisa, com ho mostra l'article que el 1984 li dedica la revista *New Art Examiner*.

És durant els darrers anys de la dècada dels setanta que es dibuixen els trets distintius d'una obra que, quan l'any 1997 sigui l'artista convidat del Museu d'Art, serà qualificada com un exponent del realisme màgic i que ell mateix, sense adjectius, considera un art figuratiu amb diverses tendències i estils. Aquest realisme amb vagues ressonàncies d'Antonio López—consideració que Huedo defuig astorat per discreció i humilitat realista— s'expressa de molt diverses maneres i en diverses sèries de la seva producció artística, si bé en un repàs atent de l'obra també hi podem entreveure altres ressonàncies de tendències artístiques molt menys figuratives. Una mostra ben concreta del realisme la podem trobar en els murals urbans, un art sovint efímer i fugisser, testimoni de les convulsions urbanes d'una ciutat en moviment. És el que va passar amb el famós mural dedicat a Alfred Hitchcock o sobretot amb els dos murals de connotacions urbanes

més evidents: el de la carretera de Santa Eugènia i el de l'antic Hospital de Santa Caterina. El primer, engolit per un bloc de pisos després d'uns anys de mostrar la cruïlla de la carretera de Santa Eugènia amb el carrer Costabona i els carrers de la fàbrica Marfà, i de presentar-la amb una cara amable i endreçada per dissimular les vergonyes d'una perifèria degradada; el segon, engolit per les obres de l'Edifici de la Generalitat a Girona, que va posar fi a les tanques opaques des de les quals Huedo ens convidava a penetrar, amb una picada d'ullet, al paisatge reclus de l'antic hospital. L'Avui del 17 de juliol de 1988 no es pot estar de titular: «Els pintors de Girona s'inventen una ciutat millor».

Huedo no ha parat mai de fer murals i de fer-se acompanyar dels seus alumnes en aquests recorreguts per l'art urbà. La culminació li arriba amb el mural d'homenatge a Paulo Freire que es troba a la Universitat de Girona. Una finestra trompe-l'oeil a la paret de la casa que fa cantonada entre el carrer de la Força, la plaça de la Catedral i la placeta de l'Institut Vell, als murs del bar L'Arc, ha resistit, i resistirà, les escomeses del temps, i romandrà com un testimoni perdurable de les intervencions efímeres de Vicenç Huedo en la geografia urbana de Girona.

En el marc del realisme màgic hem d'atorgar un sentit especial al cartell de Fires de l'any 1986, una mica voluptuós, amb un fons blau intens i la silueta de la catedral i Sant Feliu, i unes tènues al·lusions —copa de cava inclosa— al context festiu, amb unes lletres de Girona a tot color. De

manera totalment oposada però en el zenit del realisme, hem de situar la litografia hiperrealista amb una màquina d'escriure antiga, negra, obsoleta actualment, però que alguns encara havíem fet funcionar en uns temps en què les marques de màquines d'escriure tot just començaven a desplegar l'enginy del disseny i els colors, i òbviament molt abans encara que ens arribessin els artefactes elèctrics i no diguem els ordinadors. Una nova coincidència situa aquesta màquina a l'any 1988, amb motiu dels deu anys de la Llibreria 22, un factor afegit al simbolisme que li atribuïm. La força d'aquesta litografia té un missatge clar: és la força de l'escriptura i de la lectura, la força de la lletra, la força de la paraula, la força de la comunicació que cap violència no pot vèncer. I potser una anticipació de la tasca docent i pedagògica a l'entorn del dibuix que Huedo estava començant a desplegar amb èxit i satisfacció personal, des de 1988, a l'Escola Municipal d'Art, un cop superades les reticències inicials del mateix pintor.

L'apoteosi d'aquest realisme vinculada a les Fires de 1993 i al trencaclosques *Girona en 500 trossos* certifica en l'imaginari ciutadà la visió en trencadís de les cases rehabilitades de l'Onyar, les quals s'incorporen de ple en la nova visió de la ciutat. És una etapa en el camí cap a «l'altra Girona» que Huedo havia plantejat participant una dècada abans en una exposició a la Sala Fidel Aguilar. Va ser amb motiu d'aquest trencaclosques que Huedo, entrevistat per *Presència*, al número de l'octubre de 1993, va dir que «el realisme s'implanta arreu perquè la gent està saturada de taques».

Però no hi ha sempre placidesa en la contemplació dels paisatges urbans, encara que sovint convidin a la reconciliació i a la pau. Huedo, des dels seus orígens artístics, no ha abandonat mai una visió crítica i punxant de la societat, fugint de la condescendència i de la sensació equívoca que vivim en el millor dels mons possibles. L'alerta es manifesta en tota la trajectòria i es materialitza en un projecte de pintura mural a escala d'1/8, amb dues taques vermelles degradades, un fons blau i una figura repel·lent d'un home armat amb un fusell metralladora i tapat amb una màscara antigàs, i una ratlla vermella que esquinça alguns símbols del poder del diner, com diverses targetes de crèdit, tot encapçalat amb una llegenda que diu de manera entre profètica i premonitòria: «Espai per a retolar —en blanc— el nom de la guerra de torn». El projecte porta la data de 2003 i al voltant de 2026 ens projecta a realitats tan punyents com les d'Ucraïna, Palestina i un bon grapat de països africans en guerra permanent.

122/150

Huedo.

Hand!

És com si la consciència antifeixista de Huedo ens recordés ara, en temps incerts i convulsos, que en la traçabilitat de la seva obra hi ha un fil conductor innegociable que podem rastrejar i que inevitablement ens transporta del realisme màgic al realisme tràgic, per no perdre de vista la realitat que ens envolta.

De la resistència urbana a l'activisme cultural

Amb anterioritat a 1975 tenim peces iròniques com la titulada *Boticario, juez, alcalde*, un collage sobre Franco o una mena d'evocació de les Corts espanyoles de la Carrera de San Jerónimo, i una cinta amb la *rojigualda* en primer terme, amb el lema «Restaura y vencerás». De 1976, una mà que esgarrapa un mur i que titula *En pleno franquismo*. O ja l'any 1977, unes lletres esclafades en una cara riallera o les taques negres escampant-se sobre un cap i que titula *El mundo de las ideas, hoy* (de quan Huedo estava en plena mili). També d'aquest any és un cartell que es titula *Tres días hay en el año que relucen más que el sol*.

L'any 1978, com a il·lustrador de textos de Sebas Parra, s'estrena a *Presència*, on continuaria col·laborant de manera intermitent fins a pràcticament el final de la revista. En aquest mateix any fa una col·laboració al butlletí de Bandera Roja i una altra de molt singular a *Sinera*, una publicació de la presó de Girona, on dona una visió de la presó des de dins.

La col·laboració esporàdica amb el Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona l'any 1978 ens ha deixat una frase lapidària utilitzada per enterrar el vell projecte republicà d'un parc bosc municipal a la muntanya de Montjuïc i convertir la muntanya en una urbanització. La proclama que convidava a participar en el projecte era «Suba de nivel». La síntesi de Huedo és sobre Montjuïc i el trànsit d'un pi a un requadre valoritzat.

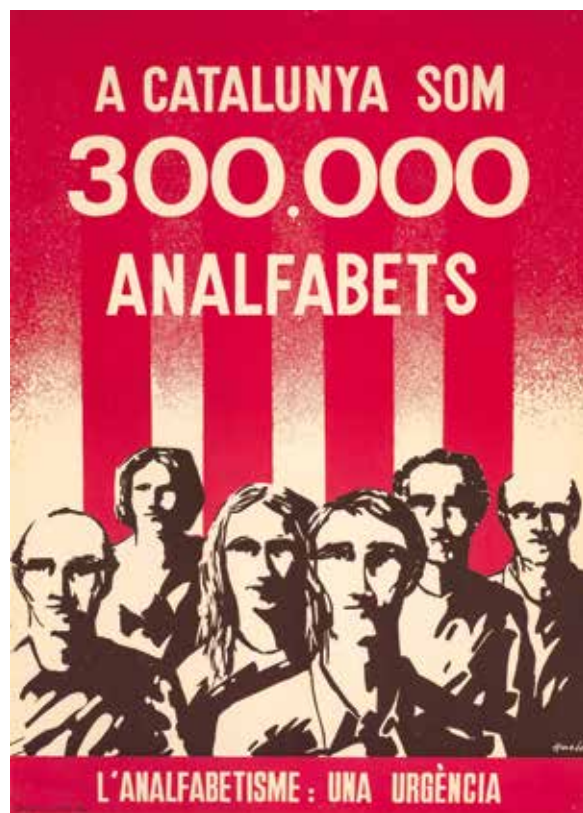
Ara té un interès molt especial el pòster publicitari de l'any 1977 o 1978 del carrer Nou del Teatre, en què s'esmentaven tots els establiments comercials del que esdevindria en poc temps el famós *carrer dels Torrats*, el refugi de la vida nocturna de la ciutat i la inspiració d'algunes de les peces de Sopa de Cabra, que ara, amb el pas del temps, es tornen a reivindicar. Abans d'aquesta eclosió, els mots d'ordre de la peça publicitària eren «Carrer Nou del Teatre. Tot carrer. 30 metres d'art i de diversió. 30 metres per a tota una nit. 30 metres pensats per a vostè. 30 metres al cor de... Girona».

Els darrers anys setanta i primers anys vuitanta ens transporten a un arrelament cívic, gairebé tel·lúric,

de Huedo als barris de Girona o de Salt, i són d'aquesta època les col·laboracions amb l'associació La Cavorca, vinculada a un centre cívic i cultural del barri de Sant Narcís, Can Gibert del Pla i Santa Eugènia, amb un debat sobre la problemàtica del barri l'any 1976, el cartell del *Foc de Sant Joan* també de 1976, o l'anunci de l'escola bressol. I en el mateix sentit, durant la dècada de 1980, les col·laboracions successives gairebé any rere any (1982, 1986, 1989, 1990, 1991, 1991) amb la revista *La Farga* de Salt.

Al llarg dels anys també se succeeixen portades per a *Punt Diari* i la revista *Presència* sobre temàtiques diverses: les Fires de Sant Narcís, amb uns apunts històrics sobre Girona il·lustrats amb una mixtura del *Brodats de la Creació*, l'urbanisme i el Nadal català arreu del món (1984); un informe sobre l'estat del català (1987); els drets humans (Nadal de 1988), o una autèntica pluja de llibres (*Punt Diari*, 22 d'abril de 1989).

Ensenyar a aprendre

L'any 1988 esdevé també una cruïlla definitiva en el procés per introduir el que els mitjans de comunicació en deien una «onada d'aire nou per al dibuix a La Mercè». Tot seguint l'empremta de Quim Corominas, l'arribada de nous professors i professores a l'Escola Municipal d'Art al Centre Cultural La Mercè marca un punt d'inflexió en l'evolució vacil·lant i inconcreta de l'Escola Municipal de Belles Arts. Quim Corominas, Vicenç Huedo, Montse Costa, Miquel Bosch, J. M. Simón i Mercè Huerta s'incorporen al quadre docent i hi donen una nova empenta, cosa que calia fer de manera imperiosa.

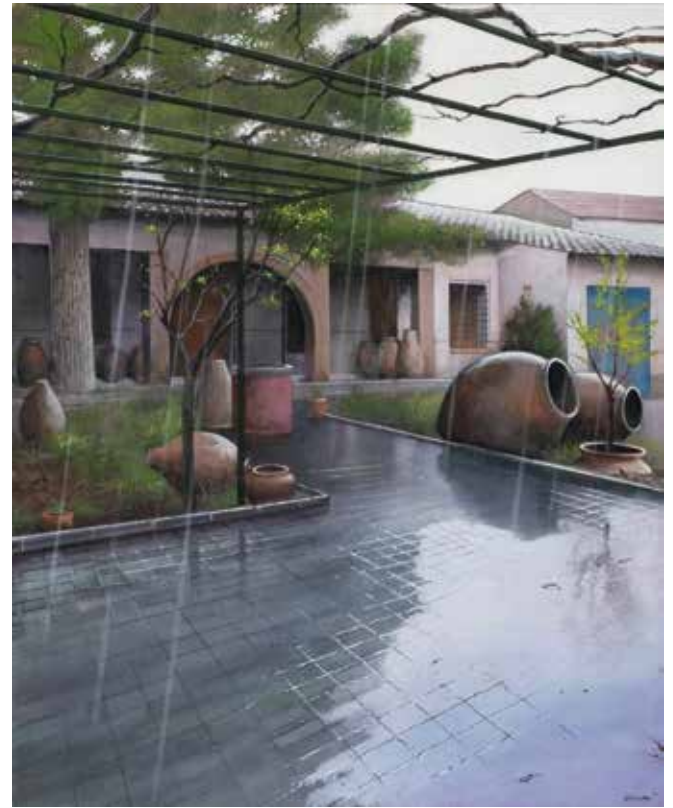
Des dels anys de la República i la Guerra Civil no hi havia hagut una sotragada tan beneficiosa i profitosa per a l'antiga Escola Municipal de Belles Arts. En els anys trenta batejava la idea i el projecte d'una escola d'arts i oficis, una simbiosi entre escola d'art i escola de formació professional, on les arts i els oficis

s'havien de desplegar de manera harmoniosa per nodrir d'oportunitats els joves tant en el camp de les arts com de les professions. Els projectes que van esbossar Miquel Santaló i Parvorell, primer, i Josep M. Dalmau Casademont, més endavant, com a regidor de Cultura, es quedarien a mig camí per les circumstàncies de la guerra. Però en el moment àlgid dels projectes, l'Escola Municipal de Belles Arts va tenir dues seus, una de més dedicada als oficis, a l'edifici històric del carrer del Nord, on tornaria a caure reclosa el 1939, i una altra a la Pia Almoina, antic col·legi de les Escolàpies i futura seu del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, on Josep Aguilera, com a director, desenvoluparia els programes de formació artística. La premsa de l'època no s'està de qualificar Aguilera com el paradigma del compromís republicà i obrer. Però el franquisme va estroncar tots aquests projectes de renovació.

És per això que val la pena d'establir un pont entre aquells anys i els inicis de la democràcia, restaurada a partir de 1979, a Girona, quan de manera inequívoca es va apostar per un nou impuls de l'Escola Municipal de Belles Arts a través de l'Escola Municipal d'Art. Els dibuixos i pintures, sobretot els carbons i les sanguines de Josep Aguilera, constitueixen, amb tota seguretat, un antecedent i un fil de continuïtat amb Vicenç Huedo, la seva dèria pel dibuix i la projecció docent. Aquí, ja al Centre Cultural La Mercè, Huedo descobriria una faceta inesperada: la vocació docent. Des de les reticències inicials, amb els dubtes sobre la seva pròpia capacitat per ensenyar, passa a un entusiasme vital i actiu que s'expressa en els centenars d'alumnes que han assistit a les classes de Huedo durant més de trenta anys, de 1988 fins la seva jubilació, el 2021. L'Escola Municipal d'Art és el camí de l'estabilització i de la continuïtat, però no podem perdre de vista que, des dels anys de la transició, Huedo, acompanyant Sebas Parra, va fer bandera de l'educació d'adults i va arribar —van arribar— a formular la idea que la cultura és una eina pel canvi. Dues cares, doncs, de la mateixa manera d'entendre el salt que va de la ignorància al coneixement.

Potser el paradigma d'aquesta faceta docent, engrescadora, que Huedo va compatibilitzar des de 1988 amb la seva activitat creativa i les seves col·laboracions sobretot amb la Galeria d'Art El Claustre, sigui el seu projecte educatiu convertit en un llibre a mig camí del llibre i la peça artística: *Cent maneres de dibuixar un arbre*, publicat al final de la segona dècada del segle XXI.

Per concloure, doncs: les portes, les finestres, les parets, els paisatges urbans, les presentacions realistes i figuratives —com a ell mateix li agrada de dir-ne— conviuen amb l'activisme cívica, cultural i artís-

tic, vinculat a la realitat quotidiana del món projectada en la realitat concreta de Girona i de Salt. L'evolució cronològica transita des de les proclames més radicals i àcides dels anys del final del franquisme fins a les propostes d'incorporació a l'imaginari del catalanisme d'esquerrres, en què els drets, les llibertats i la igualtat esdevenen els objectius innegociables al costat de la llengua i la cultura. La premsa cívica i la premsa local, moviments veïnals, butlletins d'associacions i mitjans emergents com *l'Avui*, *Nou Diari*, *Punt Diari* o *Presència* esdevenen el terreny que acull i recull una obra que es fa difícil d'espigolar entre les tires de còmic, els dibuixos, les portades de diari o els fulls volants de publicitat de les activitats dels moviments populars.

El temps ho va anar repartint i distribuïnt fins a en molts casos perdre-se'n el rastre. I ara en aquest conjunt d'exposicions, d'una manera ordenada i sistemàtica, es recupera, i aquesta obra dispersa, aplegada de nou, adquireix el gruix i la significació de tota una trajectòria vital.

ESPAT PER A RETOLAR - EN ELANC -
EL NOM DE LA GUERRA
DE TORN.

PROJECTE DE PINTURA MURAL. ESCALA 1:8.

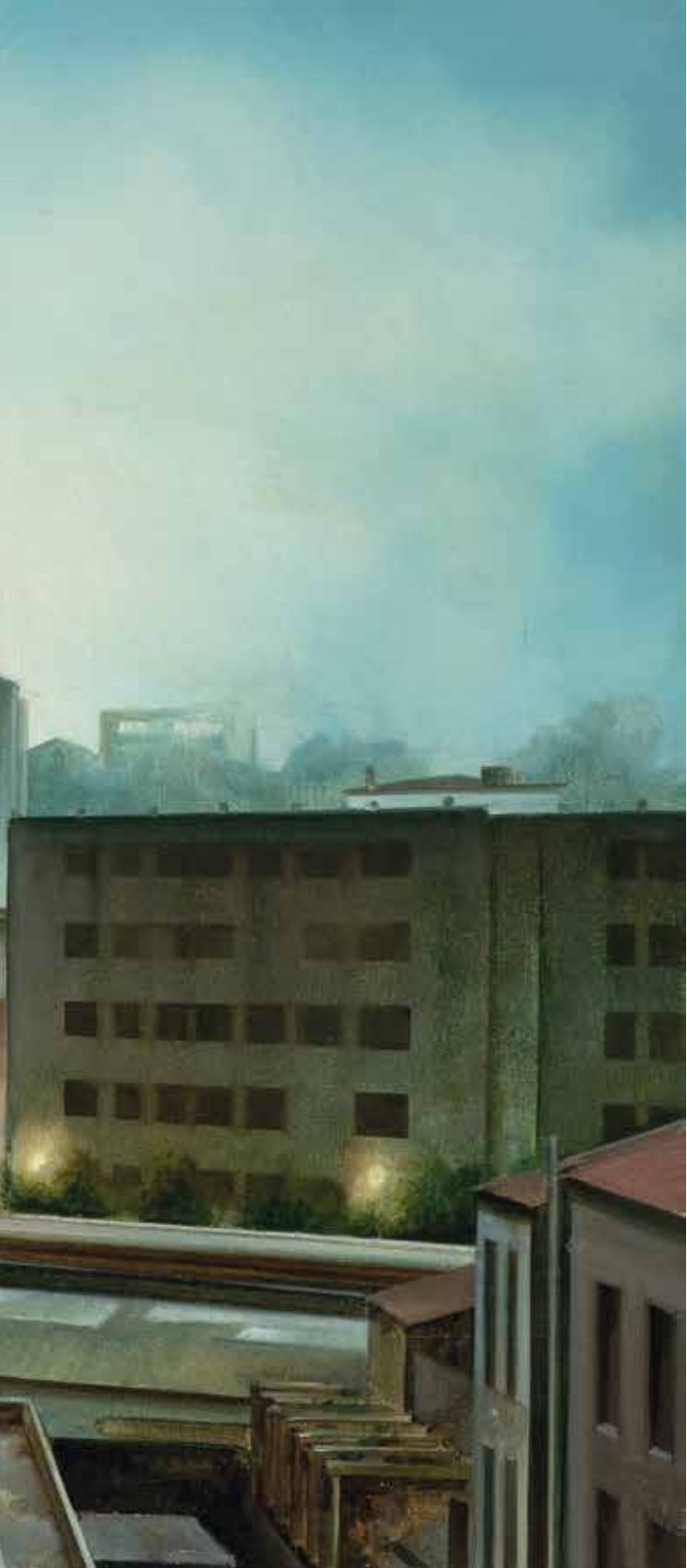

fuendo!

Leaves No

shaded

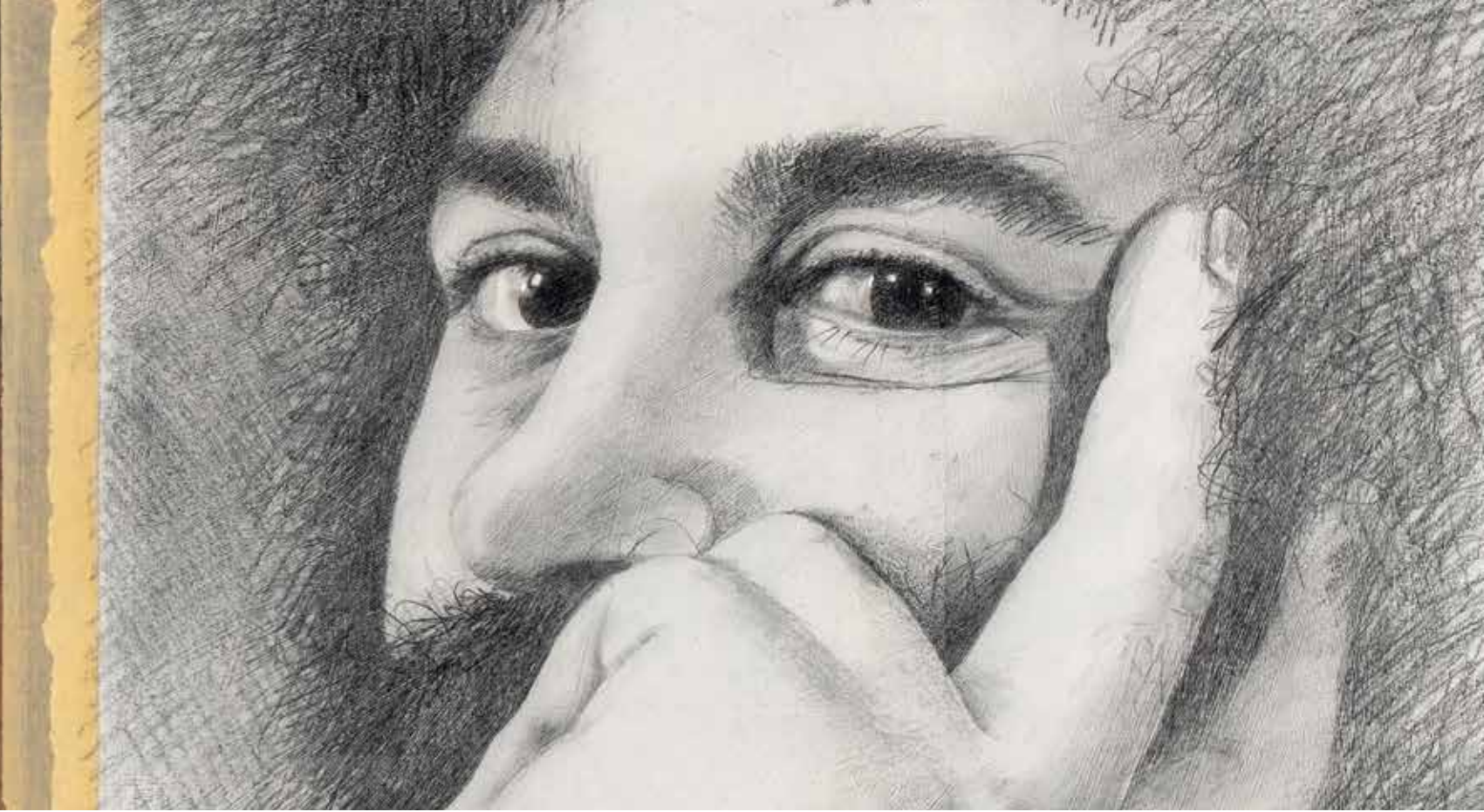

05

Què collons he d'anar a fer als Estats Units si a Girona hi estic la mar de bé, i és aquí on trobo la inspiració de les coses que pinto, és aquí on hi ha la gent que m'estimo". M'he integrat, he fet arrels i, si m'interessés aquesta política de grans muntatges, estaria bé anar a Nova York.

vicenç huedo

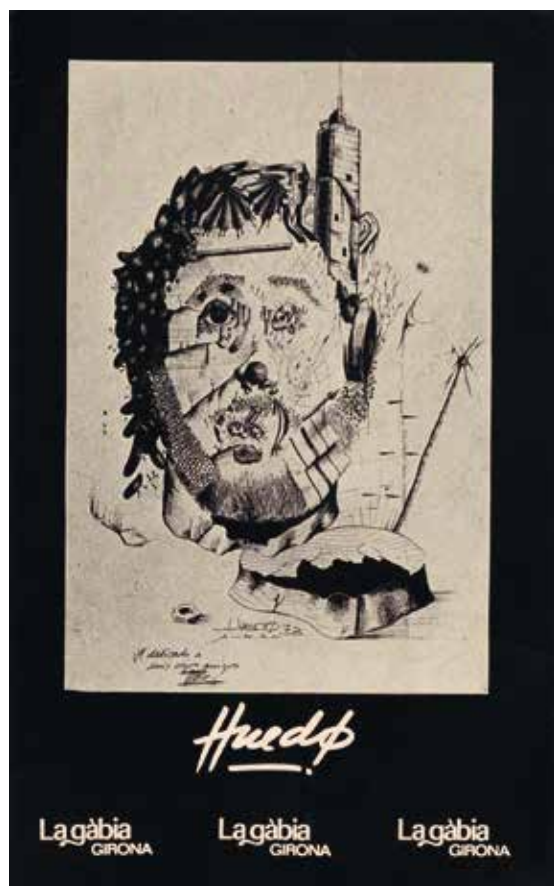
FILL DE SOCUÉLLAMOS, GIRONÍ D'ADOPCIÓ I VOCACIÓ

pau lanao i carme vinyoles

Podríem començar amb la frase de Cervantes a *El Quixot*, però en el nostre cas l'indret de la Manxa es diu Socuéllamos. I allà, al mig de la planura, que és com una immensa catifa verda a l'estiu i marró a l'hivern, entre Villarrobledo, Tomelloso, Campo de Criptana, Pedro Muñoz i a pocs quilòmetres d'El Toboso, és on va néixer Vicente Huedo Díaz-Carrasco, fill d'un mecànic torner fresador, definit pel seu fill com a falangista del morro fort, i de la filla d'un terratinent de vinyes. Un nen que un dia d'hivern de fred intens va conèixer Lluís Parra, membre d'una família treballadora de molts germans. I els dos, a més de ser col·legues, van fer de l'amistat un vincle indestructible que els ha marcat la vida. En el llibre *Rostolls*, Lluís Parra escriu que ell, que era introvertit, i en Vicente, que no parava d'enraonar, convertien les tardes geladores del gener i el febrer en una mena de gimcana que

pasava per convidar quatre amigues —la Loli, la Puri, la Juliana i la Gloria— a fer una volta pels desolats carrers del poble per després refugiar-se al bar Cervantes, on el cambrer, en Pumby, ja els tenia preparades dues canyes i mitja tapa d'orella de porc. A la nit, quan el termòmetre baixava a sota zero, en Lluís i en Vicente es refugiaven a l'habitació d'aquest segon. Allà, amb l'escalf d'una estufa de llenya i alguna copeta de Marie Brizard, mentre un no parava de guixar papers, l'altre deixava passar les hores calmes. A l'estiu, les estones al parc, la febre d'en Vicente per dibuixar tot el que se li posava al davant, les complicacions o els moments de febre i gaudi adolescent amb les noies, van anar trenant una personalitat aventurera i observadora en el pintor, que, com escriu la seva germana, Mari, volia canviar el món i anava a contracorrent d'una família poderosa que no entenia que volgués ser artista: «Ni més ni menys que pintor. Es deixa la barba, toca la guitarra, arriba a dinar i a sopar quan li dona la gana, no vol fer una carrera com Déu mana, es fa amb capellans, professors, poetes i progres i no en vol saber res, ni del camp ni de les vinyes com mana la tradició familiar». Amb aquest panorama, el lector pot entendre que aquell jove rebel aprofités les obligacions escolars —va estudiar primer a Tomelloso, després a Alacant i finalment a València i va fer una estada curta a l'Escola de Belles Arts que no va funcionar— per fugir d'un ambient que l'oprimia. Enmig de tot això, Lluís Parra el va trobar un dia i li va dir: «Has de conèixer el meu germà, en Sebas, que és un tio collonut». Alumne de Don José Julián y Pedro del Cojo, a Sebas Parra Nuño, nascut al mateix poble que en Vicente, que era fill del sequeral i des de jove s'havia indignat amb els abusos de la guàrdia civil contra els jornalers, paradoxalment li va tocar fer la mili a la marina. Després la vida el va portar a Bilbao, on va treballar de tècnic de l'empresa Rank Xerox. Allà va viure la primera vaga i l'entrada en política. El 1970 ja era a Girona, una ciutat clerical, on va conèixer l'arquitecte Quim Espanyol, que el va convidar al seu despatx a una xerrada de presentació del col·lectiu Convergència Socialista de Catalunya. En Vicente i en Sebas es portaven nou anys de diferència. El primer estimava el dibuix i l'art, el segon creia que l'ensenyament era l'arma més poderosa per canviar el món i havia fet de la pedagogia l'instrument per transformar mentalitats. No ens ha d'estranyar que l'any 1973, quan en Sebas ja vivia a Girona, s'havia casat amb l'Empar i va treure la loteria, truqués a en Vicente, que aleshores estudiava COU a Alacant, i li digués: «M'han tocat 4.000 pessetes a la loteria, 2.000 perquè vinguis i 2.000 perquè puguis marxar». Arribat a les ribes de l'Onyar, hostatjat a la casa dels Parra, aquell artista incipient va veure una exposició a la Fontana d'Or que,

segons paraules seves, el va meravellar: «El nivell de qualitat era molt alt i la ciutat també em va seduir. Aquells tons grisos, les escales estretes, els carrers acolorits per la humitat... Després vaig conèixer les comarques i un paisatge canviant, habitat per formes, textures i colors versàtils i canvians que vaig trobar bellíssim i... ja no vaig poder marxar!».

Autodidacte i tocat de ple per la Girona que acabava de descobrir, la integració no va ser —no ho és mai— tan fàcil. Va començar dibuixant plànols, va fer de delineant amb Arcadi Pla, va participar en un negoci d'emmarcar quadres i va ser pintor de brotxa grossa. Malgrat que encara avui reconeix que arribava a estar tan rendit que el pinzell se li escapava de les mans, d'aquest darrer ofici en guarda un gran record. Reconeix que pintant parets va aprendre molt, ja fos a l'hora de barrejar els colors, o l'autodisciplina que

exigia l'ofici, en el qual va tenir com a mestres els germans Gispert de Salt —en Jordi, en Joan i en Pere—, amb qui va treballar un any i mig i dels quals manté un gran record, ja que el van acollir: «És una família molt maca i entranyable, i la mare d'en Jordi em va adoptar com si fos un germà més».

En Vicente va arribar a Girona en un moment en què a la ciutat, tradicional i somorta, s'estava incubant una petita revolució. Amb el règim franquista en estat de putrefacció, tot i els esforços dels jerarques per aturar el futur —el setembre de 1975 van afusellar cinc combatents antifeixistes—, l'actuació de determinats col·lectius artístics i ciutadans que havien perdut la por es va amaran del desig de llibertat i la voluntat d'independència. I amb un paper fonamental en la projecció pública d'activitats i propostes dels moviments cívics i socials que operaven a Girona, van convertir l'oposició frontal al règim i la lluita per les llibertats socials i nacionals en elements d'agitació. Entre els trenta-cinc signants —artistes de diferents disciplines, intel·lectuals, fotògrafs, dissenyadors, com Isidre Vicens, Emili Massana, Montserrat Costa, Narcís Comadira o Maria Crehuet, entre d'altres— que el març de 1976 van fundar l'Assemblea Democràtica d'Artistes, s'hi pot trobar el nom de Vicente Huedo. Des que havia arribat a Girona, mai s'havia sentit foraster, i menys en aquell moment, que es veia protegit i atrapat en una teranyina trenada amb els fils invisibles de l'amistat. L'amistat que l'havia portat a intimar amb col·legues com Jordi S. Carrera, hereu d'una llarga nissaga d'artistes, nebot del pintor i escultor Ramon Maria Carrera Savall i net del fotògraf Joan Carrera Dellunder. Jordi S. Carrera va convertir la fotografia en un acte notarial, l'eina que explicava l'evolució de la peripècia urbana de Girona, ja fos a través dels capitells o de les il·lusionografies gironines, que convertien els carrers i places en confins enigmàtics i insondables. Així doncs, un fotògraf amant de les tècniques tradicionals i un pintor que havia evolucionat des de la figuració particular fins a l'hiperrealisme es van complementar, i des de l'any 1985 no tan sols van compartir estudi, sinó que la mescla de les influències mútues va generar una simbiosi ajustada que va ajudar a parir una sèrie com «Girona», nascuda de les fotografies d'en Jordi destapant els budells de la ciutat.

La metamorfosi de Vicente a Vicenç no va ser com la de Gregor Samsa. No es va trobar aixecant-se del llit convertit en una estranya criatura insectoide, i potser per això, quan li pregunten com l'han d'anomenar, s'agafa la dicotomia entre el nom català i el castellà amb certa ironia. «M'importa molt poc com em diguin —assegura—. Em pregunten: Vicente o Vicenç? A mi més igual si la meua dona, la Teresa, em diu

Hideo. 6p.1

Vicenç i altra gent en diu Vicente. El que és important d'aquestes coses no és el fet, sinó la intenció. El que compta és si hi ha una intenció degradant i punyetera, però a Girona no m'he trobat ningú que em volgués degradar, però sí que hi va haver una vegada que em van tocar les pilotes i m'hi vaig tornar. Quan en Jaume Fàbrega i l'Enric Marquès van muntar l'Assemblea Democràtica d'Artistes, anava de la mà d'en Jaumó a tot arreu. En aquell temps jo era una persona transparent, però hi va haver un membre del col·lectiu, que no sé si volia que el reconeguessin com el guardià de les essències o posar-se medalles, que va fer una cosa curiosa. Un dia que anava en tren a Barcelona, vaig trobar en Santiago Roca-Delpech i em va dir: "M'han assegurat que tu eres un policia de la secreta infiltrat a l'assemblea". Vaig entendre que qui havia difós la filtració, que no era en Roca, insinuava que com que jo era de la Manxa i parlava castellà podia ser un espia. Per a mi el problema va ser que, aquí a Girona, com passa a tot arreu, hi ha artistes potents que no han de demostrar res i n'hi ha d'altres que busquen el protagonisme a través d'altres vies poc convencionals». L'anècdota va ser una petita pedra en el camí d'un noi espavilat i afable, interessat pels problemes que es plantejaven les persones —com la solidaritat, la creació, la comunicació—, al qual no li va costar gaire implicar-se de ple en determinats cercles que en aquell moment es movien a la ciutat i va convertir el seu primer estudi, al carrer dels Alemanys, en un punt de trobada d'amics i coneguts.

La reinterpretació de la imatge i la realitat va portar Huedo a fer de la fotografia una font d'inspiració, i si abans hem parlat del paper que hi va tenir Jordi S. Carrera, no podem passar per alt la influència de Josep Maria Oliveras sobre Huedo i la seva obra. Oliveras era aprenent de l'estudi Actini, regentat per Josep Maria Boladeras i Ramon Vila, fundador del diari *El Punt* i del taller fotogràfic Desalt. Després d'una llarga estada a l'estranger que va començar a Mèxic i va passar pels Estats Units, Itàlia i França, quan va tornar a Girona, el retrobament d'Oliveras amb Huedo no tan sols va enfortir una amistat ja consolidada, sinó que va comportar el creixement de tots dos com a autors. En una entrevista publicada al *Diari de Girona* que li va fer Rosa Gil el 1990, Oliveras declarava: «Sempre he dit que

em considerava un autor perquè no et limites a fotografiar el que veus. Per això crec que la meva tasca és també d'autor». I de la mateixa manera que Oliveras, amb la màquina fotogràfica, construïa un discurs que era una realitat impostada, Huedo transformava les imatges en interpretacions singulars del que l'envoltava, i transformava Girona en una invenció real en la forma i irreal en el fons.

Contrari a les modes imposades i al màrqueting, forjador d'històries, defensor de la pintura ètica i militant contra els classicismes i els immobilismes, des d'un primer moment Huedo va entendre Girona no com una ciutat museística i grandiloqüent, sinó que va buscar-hi els racons anònims —segons les seves paraules, «aquells que no es veuen gaire»—, la qual cosa portava l'espectador a un paisatge aparentment real però a la pràctica inventat, una ciutat feta de racons i raconets possiblement més reals que els que es trobaven els vianants caminant pels carrers. Els espais, les portes, les finestres, els exteriors de les cases, la roba estesa, van esdevenir protagonistes d'un relat que el va ajudar a crear una realitat humanista. L'exposició que va fer el 1992 a la galeria Palau de Caramany —ja era professor de dibuix artístic a l'Escola Municipal d'Art La Mercè— el va situar definitivament a la plèiade dels artistes de Girona. Abans, però, va haver de superar una prova de foc embolcallada amb la promesa de guanyar infinites riqueses materials. Era l'any 1984 i la temptació se li va presentar camuflada en la persona d'un crític i marxant que, després de veure les seves exposicions, es va oferir per representar-lo als Estats Units. En Vicenç/Vicente va contestar que li enviaria alguns quadres i l'èxit va ser tan round que el marxant li va recomanar que anés a viure a Amèrica, que ja li havia trobat casa i que la fama i els diners l'estaven esperant. Per acabar d'arrodonir-ho, el 1986, la revista americana *New Art Examiner* el considerava com un dels millors artistes figuratius del moment. Ell s'ho va pensar i va dir que no. «El meu representant em deia que treballaria molt i que em faria molt ric. Era un temps en què havia tingut el segon fill i la que era la meva dona s'havia de quedar un any sola. Jo vaig pensar: "Què collons he d'anar a fer als Estats Units si a Girona hi estic la mar de bé, i és aquí on trobo la inspiració de les coses que pinto, és aquí on hi ha la gent que m'estimo". M'he integrat, he fet arrels i, si m'interessés aquesta política de grans muntatges, estaria bé anar a Nova York; però el meu leitmotiv de vida no és purament comercial, el que m'interessa és la creació, i això que es porta a dintre no es troba a Nova York ni al Japó.» Mai se n'ha penedit i avui, amb certa suficiència, veu que la decisió va ser encertada. Un any més tard va entrar a La Mercè i li van encarregar el cartell de Fires i pintar un gran mural

a Santa Eugènia, un *trompe-l'oeil*, avui desaparegut, que intentava dignificar l'entrada (o la sortida) del seu barri de tota la vida, on ha exercit de veí compromès. Al cap i a la fi, la proximitat amb la família Parra —a finals dels anys setanta, juntament amb en Sebas va publicar un còmic a *Presència* signat per FRELIMA (Frente de Liberación Manchego)— i el seu procés vital, que passa per agafar ofici, aprendre, fer les coses ben fetes i ser honest en tots els sentits —en definitiva, treballar i comprometre's amb el món real—, l'han portat a implicar-se en les causes dels més desfavorits. Des de sempre s'ha declarat solidari i d'esquerres i no li va costar gens acompanyar Sebas Parra i Joan Colomer en l'epopeia de l'Escola d'Adults de Salt, col·laborar amb Pep Caballé o amb Guillermo Soria en diferents muntatges murals, o donar suport a algunes associacions. I així, en la campanya de solidaritat amb la ciutat nicaragüenca de Bluefields, destruïda per l'huracà Joana, juntament amb Quico Estivill, va donar a l'associació Las Segovias (Nicaragua) un gravat per recaptar fons; va cedir proves d'artista a la Comissió d'Agermanament Salt-Quilalí, o va regalar una pintura a l'oli a la Peña Bons Aires com a reconeixement pel foment del futbol base gironí.

L'home vingut de la Manxa, al qual li agrada fabular inventant-se històries, treballa segons els

propis paràmetres i ha sabut transmutar les imatges convertint les portes o les cases de l'Onyar en figures properes que en realitat són inventades. Mai ha renunciat a les arrels primigènies, però l'enamorament de Girona i la seva vinculació amb la ciutat l'han portat a ser protagonista de petits moments en els quals s'ha guanyat el títol de fill adoptiu de Girona. Ha dibuixat i regalat portades a la premsa local, en especial a *Punt Diari* i *Presència*; ha dissenyat cartells (el cartell de Fires de 1986 o els cartells de Setmana Santa, per a l'Escola d'Adults o l'Exposició de Flors) i murals (alguns desapareguts, com el de Santa Eugènia; d'altres vigents, com el del frontis de la sala d'actes de la Facultat d'Educació i Psicologia de la Universitat de Girona en homenatge a Paulo Freire). També són seus els logotips de l'Associació de Veïns Devesa-Güell, o el del diari digital *El Dimoni de Santa Eugènia de Ter*, i la reinvenió fictícia de l'urbs ideal. En aquest aspecte no li fa res dir que la venda dels seus quadres de portes del Barri Vell o de les cases de l'Onyar li han permès viure sense complicacions econòmiques i donar carrera als seus fills. Tot plegat ha deixat una empremta fonda. En una entrevista que li van fer a *El Dimoni de Santa Eugènia de Ter* quan va presentar el logotip de l'Associació de Veïns Devesa-Güell, va assegurar: «Personalment crec que he tingut molta sort i que tinc un talent normal. El que he posat han estat milers d'hores de treball amb una curiositat infinita i haig de dir-te que tot el que em proposo ho haig d'aconseguir, ja que m'he agafat l'art com un ofici, o sigui, amb una constància absoluta». Quan en aquesta mateixa entrevista, a continuació li pregunten «Aquest logo que estrenem, què significa, què hi podem veure?», contesta: «Hi ha l'element emblemàtic, que és la fulla de la Devesa, envoltat d'un quadre que significa parc, cases, espai habitable. A la part de dalt, hi deixo la lluna, com a punt de sortida màgic, melancòlic i humanista. Faig sortir la fulla del quadre per demostrar que no és un lloc tancat, sinó al contrari, obert a tothom; per això dono molta importància a la fulla. Hi he posat tres colors molt senzills, el blau del cel, el verd de la fulla i el blanc de la lluna, tres colors elementals que ubiquen la Devesa com un espai tant de dia com de nit». La seva és una Devesa disseccionada, coneguda, estimada —cada matí amb Sebas Parra i Manel Mesquita hi feien una llarga passejada—, un espai on ha experimentat «cent maneres de dibuixar un arbre», en el qual el temps i la història es mesclen amb personatges irreals i alhora presents, com el mateix Dimoni o la Nimfa del Ter. A més, als estius, a Portbou, ha descobert un nou paisatge àrid, sec i tocat per la tramuntana.

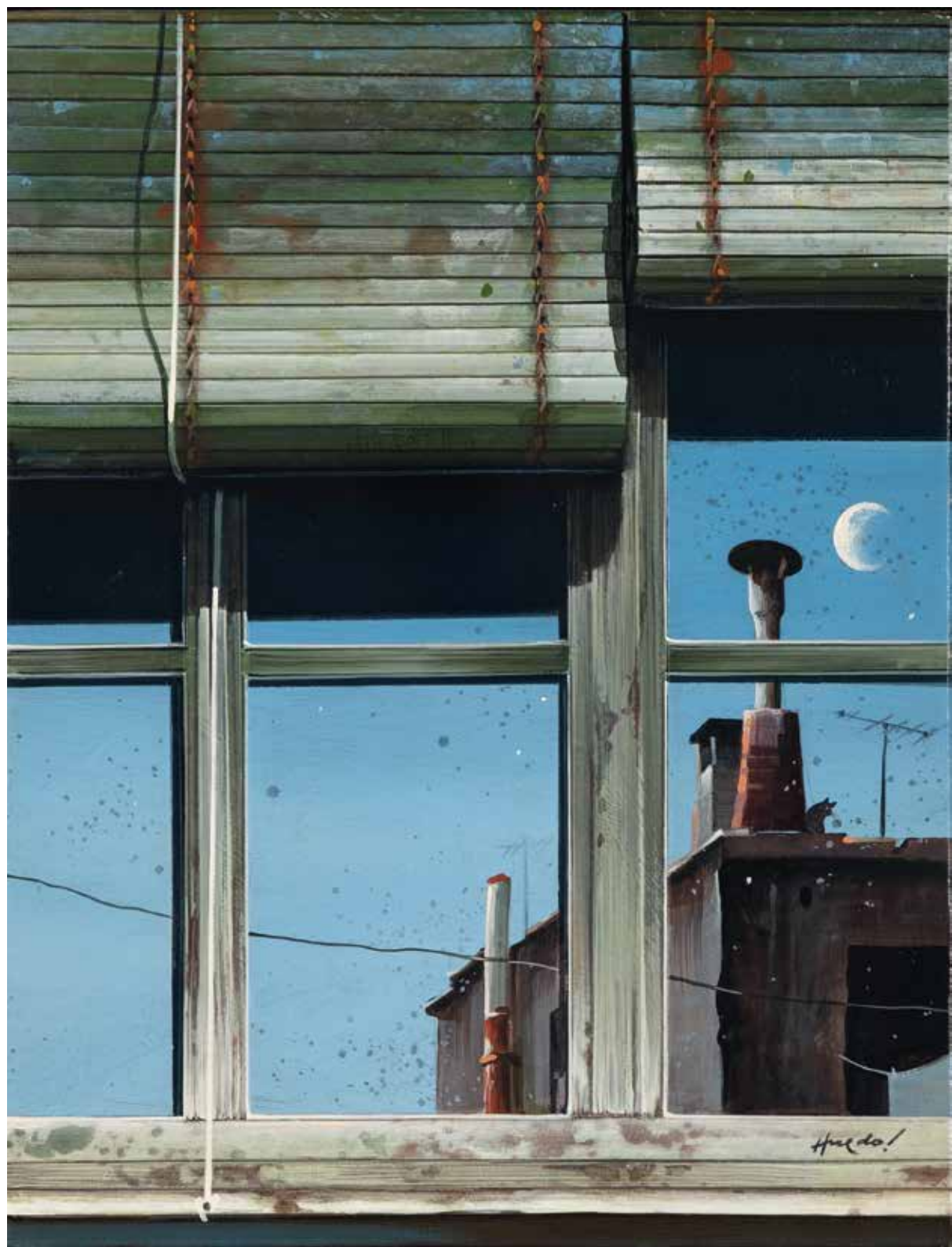

LA FORGA 1990 ±

H. L. 1990

Vicenç Huedo Díaz-Carrasco (Socuéllamos, 1955)

Sonia Quintanilla Amaro

Hi ha artistes que pinten allò que veuen, i n'hi ha d'altres que pinten el que recorden del món quan tanquen els ulls. Vicenç Huedo pertany a aquest segon llinatge: el d'aquells que no reproduïxen la realitat, sinó que la reconstrueixen des de la memòria, des del seu món interior. La seva obra, tan meticulosa com emotiva, s'erigeix com un exercici de contemplació: convida a mirar més a poc a poc, a descobrir en la pedra, en una porta o en el reflex d'un riu la petjada humana que habita dins el silenci.

Nascut a Socuéllamos, al cor de la Manxa (1955), la seva infància va estar marcada per la curiositat i una certa fragilitat, per les llargues hores al llit que la mare omplia de còmics i tebeos. Aquell univers de vinyetes, herois i gestos traçats amb fermesa va ser la seva primera escola d'art. Allà, entre pàgines doblegades i llapis gastats, Huedo va aprendre una veritat que mai no oblidaria: que dibuixar és una manera de sobreviure, però també de celebrar la vida. Sense mestres acadèmics ni referents familiars artístics, va anar traçant el seu camí amb obstinació autodidacta, guanyant concursos i convencent els incrèduls a base de talent.

La revelació arribà ben aviat, una tarda en què va descobrir la pintura a l'oli durant l'exposició «Salón de otoño» (1969) al seu poble, Socuéllamos. Aquest mateix any, sense llenç ni recursos, va experimentar amb pasta de dents i pintura de parets: així va néixer la seva primera obra, tan ingènua com rebel. Aquest gest inicial, barrejar allò que és domèstic amb allò que és artístic, allò que és precari amb allò que és sublim, anticipava ja el caràcter de tota la seva trajectòria.

L'any 1973, Girona es va creuar en el seu destí com una crida, quan la va visitar el novembre per veure la Primera Mostra d'Art de la Fontana d'Or (arran d'això ja va participar en la segona, el 1976). En els seus carrers, entre el murmur de l'Onyar i la llum humida de la pedra, va trobar l'indret on la seva mirada podia arrelar. Aviat s'integrà plenament a l'escena artística gironina i fou un dels membres fundadors de l'ADAG (Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, 1976-1979). En el seu manifest fundacional, el col·lectiu afirmava que «cal distingir entre les aparences i la realitat» i defensava la necessitat d'organitzar l'art com una eina de lluita per les llibertats socials i nacionals. L'ADAG tingué un paper decisiu en la renovació cultural i política d'aquells anys de transició.

Enmig d'una Girona que es transformava, Huedo hi aportà convicció, mirada crítica i un pinzell valent, posant el seu talent al servei del canvi cultural i del compromís col·lectiu.

El seu primer gran reconeixement va arribar amb el Premi Carta Vino de Oro del Certamen Nacional de Artes Plásticas de Valdepeñas (1979), i, poc després, la seva selecció al Premi Internacional de Dibuix Joan Miró el mateix any va confirmar que el seu llenguatge plàstic havia trobat un espai propi.

Entre els anys vuitanta i noranta consolidà un llenguatge propi, una mena d'hiperrealisme poètic que no busca enlluernar amb virtuosisme, sinó revelar allò que és invisible. Les cases de l'Onyar, les portes gastades, els murs que encara guarden l'eco de converses antigues: tot en la seva pintura és una invitació al recolliment.

Huedo creu fermament en la funció social i pedagògica de l'art i defensa que l'artista ha d'estar present: a les assemblees, als carrers, des d'un posicionament solidari. Els seus cartells, murals i dibuixos esdevingueren instruments de denúncia, una manera d'acompanyar la gent, d'estar amb el poble i no per damunt seu.

Així van néixer obres emblemàtiques com el mural de Santa Eugènia, el titulat *La finestra de l'Arc*, el d'home-natge a Xavier Montsalvatge, el dedicat a Paulo Freire o el tribut a *Els ocells* de Hitchcock. En tots ells, el seu traç conjuga el rigor tècnic i l'emoció cívica. Cada mural també és un gest comunitari: pintar el barri és restituir-li la dignitat i la memòria, convertir la paret en un acte de diàleg.

Al llarg dels anys, ha desenvolupat una obra plural: ha il·lustrat tires còmiques publicades a la revista *Presència*, ha estat dissenyador del logotip del diari digital *El Dimoni de Santa Eugènia* i va realitzar els dibuixos de la traducció que va fer Miquel Berga del llibre de John Berger titulat *Una carretada de merda*.

Al llarg de la seva carrera, ha participat en exposicions col·lectives a ciutats com Nova York, Estocolm, Portugal, Bilbao, Barcelona i Girona, a més de presentar nombroses mostres individuals. Malgrat el reconeixement internacional i els viatges, Huedo sempre ha mantingut els peus a terra, fidel a allò que considera essencial: la família, els amics i la comunitat que l'acull. Tot i les temptadores propostes que haurien pogut conduir-lo cap a una carrera més lucrativa i cosmopolita, va escollir quedar-se a Girona, entre la seva gent, cultivant una vida arrelada i senzilla.

El seu recorregut artístic, reconegut en certàmens nacionals i internacionals i consolidat en galeries com El Claustre, les Sales Municipals d'Exposicions de la Rambla, la Fundació Valvi i el Centre Cultural La Mercè, reflecteix un camí honest, coherent i profundament humà. Per a Vicenç, l'èxit no és una qüestió de prestigi, sinó de veritat i de pertinença.

Durant gairebé quatre dècades, la seva tasca docent a l'Escola Municipal d'Art de Girona, La Mercè, va ser inseparable de la seva vocació artística. Ensenyar, per a ell, no era transmetre fórmules, sinó despertar mirades. Els seus alumnes van aprendre que dibuixar la pròpia mà pot ser un acte de descobriment interior, que l'art no s'imita: s'escolta, es respira i es construeix des de l'experiència.

Col·laborador en nombrosos projectes educatius i culturals, Huedo ha explorat al llarg de la seva carrera infinites formes de mirar el mateix: el temps, el paisatge, la matèria. En sèries com «Retrats anònims», «Horitzons» o «Figuracions», i en el seu llibre *Cent maneres de dibuixar un arbre* (2014), s'hi revela la seva fascinació per la llum detinguda, pels límits del temps i per la memòria dels llocs.

Índex d'obres d'art

Fons de l'artista:

Coberta: S.T. Pintura, 27 x 35 cm.

Pàg. 9: *L'altra realitat*. Oli sobre tela, 72 x 60 cm.

Pàg. 11: Paisatge amb talls. Pintura sobre paper, 72 x 52,5 cm.

Pàg. 15: Emergeixen cares. 2023. Dibuix, creta sobre paper, 35 x 38 cm.

Pàg. 22-23 i 27: S. t. 2024. Dibuix, llapis grafit sobre paper, 48 x 67 cm.

Pàg. 24-25: S. t. Dibuix, llapis grafit sobre paper, 58 x 88 cm.

Pàg. 27: S. t. 2024. Dibuix, llapis grafit sobre paper, 48 x 67 cm.

Pàg. 28 i 29: Paisatge de Portbou., 2000. Dibuix, llapis grafit sobre paper, 30 x 30,5 cm.

Pàg. 30-31: Paisatge de Portbou amb velers. Pintura sobre tela, 29 x 51,5 cm.

Pàg. 32-33: Núvols, 2018. Dibuix, grafit sobre cartró, 30 x 89 cm.

Pàg. 36: *Gerani blanc de la meva mare*, 1983-1984. Llapis sobre cartró, 37 x 28 cm.

Pàg. 40-41: *Gestual y Calamicleos*, 1980. 100 x 81 cm.

Pàg. 42: Calamiqueos, 1979. Dibuix sobre paper, 39 x 33 cm

Pàg. 43: Calamiqueos. Dibuix sobre paper, 50 x 60 cm.

Pàg. 46-47: S.T. Dibuix, llapis sobre paper

Pàg. 48: *Et regalo un arbre. Regal!*. Dibuix, creta sobre paper, 70 x 50 cm.

Pàg. 52: Devesa, 2024. Dibuix, creta sobre paper, 25 x 29 cm.

Pàg. 58: Paisatge. Dibuix, creta sobre paper.

Pàg. 61: Tall de terra. Dibuix, llapis sobre paper, 16 x 13 cm.

Pàg. 62-63: Paisatge. Dibuix, llapis sobre paper, 51 x 70 cm.

Pàg. 64 i 65: Paisatges. Pintures sobre tela

Pàg. 66 i 67: Paisatges empordanesos, 2024. Pintures

Pàg. 68 i 69: Portbou. 2022. Pintura acrílica sobre fusta, 30 x 60 cm.

Pàg. 70 i 71: Portbou. 2022. Pintura acrílica sobre fusta, 30 x 60 cm.

Pàg. 72-73: *Portbou*, 30 x 60 cm.

Pàg. 74-75: Paisatge verd. Pintura

Pàg. 76-77: Paisatge amb lluna. Pintura sobre tela, 38 x 46 cm.

Pàg. 78: Paisatge. 34 x 43 cm.

Pàg. 78-79: S. t. Pintura acrílica, 34 x 76 cm.

Pàg. 80 i 81: Paisatges. 27 x 35 cm.

Pàg. 87: Arqueologia vegetal. Dibuix sobre paper, 50 x 65 cm.

Pàg. 89: Paisatges superposats. Pintura sobre tela, 27 x 35 cm.

Pàg. 90-91: Cases de l'Onyar, 2005. Pintura, 38 x 46 cm.

Pàg. 95: Paisatge amb porta, 1999. Dibuix, llapis grafit sobre paper, 36 x 50 cm.

Pàg. 98: *El meu avi*. Dibuix, grafit sobre paper, 42 x 30 cm.

Pàg. 100: *Les joguines d'en Lluís*, 1984. Oli sobre tela, 54 x 45 cm.

Pàg. 106-107: *La Cepa Cósmica*, 2017. Acrílic sobre fusta, 100 x 81 cm.

Pàg. 109: S. t. Pintura sobre tela, 100 x 81 cm.

Pàg. 112-113: *Los derechos humanos*, 1975. Dibuix, tinta i llapis sobre paper, 16,5 x 12,5 cm.

Pàg. 117: *Màquina d'escriure de la Llibreria 22*, 10è aniversari, 1987. Gravat a la manera negra (taller de Quico Estivill), 12,5 x 15,5 cm.

Pàg. 118: Franco, 1973. Collage, 15 x 19,7 cm.

Pàg. 120: *Exposició La Cavorca*, 1975. Cartell, 17,7 x 13,6 cm.

Pàg. 120: Revista *La Farga*, 1991, 30 x 21,1 cm.

Pàg. 121: *Catalunya són 300.000*, 1979. Cartell, 60 x 43 cm.

Pàg. 121: *Ara pots aprendre*, 1980. Cartell, 41,5 x 30 cm.

Pàg. 123: Pati moll de Socuéllamos, 1984. Acrílic sobre fusta, 100 x 81 cm.

Pàg. 124: Pot, pinzells amb aigua i llibreta de "la Caixa", 1986. Pintura sobre tela.

Pàg. 125: *El nom de la guerra de torn*, 2003. Pintura sobre tela, 46 x 55 cm.

Pàg. 126-127: *Girona*. Pintura acrílica, 46 x 55 cm.

Pàg. 128-129: Carrer Vayreda. Dibuix, llapis sobre paper, 51 x 85 cm.

Pàg. 132-133: Autoretrat. Tècnica mixta, 45 x 61 cm.

Pàg. 136: *Sala d'Art La Gàbia de Girona*, 1974. Díptic
 Pàg. 136: *Exposició ANTl'imperialista*, 1980. Cartell.
 20,8 × 29,3 cm.
 Pàg. 144: Porta del carrer de la Força de Girona, 1990.
 Pintura sobre tela, 55 × 46 cm.
 Pàg. 145: Finestra. 35 x 27 cm.
 Pàg. 147: Perruqueria de Figueres, 2014. 54 × 65 cm.
 Pàg. 148: Porta de l'estudi del carrer Oliva i Prat.
 45 × 55 cm.
 Pàg. 149: Tubs, 2020. 60 × 75 cm.
 Pàg. 154: Porta de València. 44 × 23 cm.
 Pàg. 154-155: S. t. 18 × 30 cm.

Obres de particulars:

Pàg. 34-35: S. t. Llapis sobre paper. 50 × 79 cm.
 Pàg. 37: *Un instant a la vida de Lluís*, 1989. Llapis sobre paper, 60 × 74 cm. Col·lecció família Huedo
 Pàg. 38. Joan Sánchez, tota una vida a la Mercè, 2017. Dibuix, llapis sobre paper, 7 x 50 cm.
 Pàg. 39: *Estudi de cap*, Tècnica mixta, 28,5 x 37 cm.
 Pàg. 96-97: S. t. Pintura. 63 × 89 cm. Col·lecció família Parra-Navarro
 Pàg. 99: S. t. Pintura, 1984, 66 × 77 cm.
 Pàg. 101: Autoretrat. Oli sobre tela. 91 × 81 cm.
 Pàg. 102: S. t. Pintura. 64 × 53 cm.
 Pàg. 103: S. t., 1988. Oli sobre tela. 70 × 70 cm.
 Pàg. 104-105 *Girona*, 1986. Pintura acrílica sobre fusta. 32,5 × 50 cm. Col·lecció de Carme Sais
 Pàg. 108: Marededeu, Cobi i síndria., 1991. Pintura a l'oli. 38 × 46 cm.
 Pàg. 143: *Pirelli*. Pintura, 54 × 65 cm. Col·lecció d'Andreu Carpio
 Pàg. 146: S.t., Pintura 27 x 35 cm.

Col·lecció del Museu d'Història de Girona:

Pàg. 13: *Les cases del riu*. Pintura sobre tela. 100 × 81 cm. (MHG 5133)
 Pàg. 54 i 93: *Viatge cap a nosaltres*, 1986. Dibuix sobre cartró. 70 × 85 cm. (MHG 2362)

Pàg. 115: *Fires de Sant Narcís de Girona*, 1986. Cartell. 90 x 66 cm.(MHG 1092)
 Pàg. 138-139: Festival música d'estiu, 1986. Pintura sobre tela, origina per al cartell, 65 × 54 cm. (MHG 1092)

Col·lecció del Museu d'Art de Girona:

Pàg. 84-85: S. t. 1990, Tècnica mixta. 18,5 × 16,5 cm.
 Dipòsit de la Fundació Prudenci Bertrana (núm. reg.: 131.548 md'A R5 C84B)

Fotografies, fons de l'artista:

Pàg. 114.
 ▪ Mural de Santa Eugènia, obra de Vicenç Huedo, 1987. Pàg. 135.
 ▪ Vicenç Huedo i Jordi S. Carrera davant del mural *Homenatge a Jacques-Yves Cousteau*, Girona, 1997.
 ▪ Vicenç Huedo i Jordi S. Carrera al carrer Joan Maragall de Girona, 1997
 ▪ Grup pintant el mural del 10è aniversari de l'Escola d'Adults a la caseta de l'ENHER de Salt, 1992. Fotografia: Jordi S. Carrera.
 ▪ Vicenç Huedo pintant el mural del 10è aniversari de l'Escola d'Adults de la caseta de l'ENHER de Salt, 1992. Fotografia: Jordi S. Carrera
 ▪ Vicenç Huedo i Jordi Mestres, 1995
 ▪ Vicenç Huedo, Sebas Parra, Pep Caballé i altres amics davant del mural del 10è aniversari de l'Escola d'Adults de la caseta de l'ENHER de Salt, 1992. Fotografia: Jordi S. Carrera
 Pàg. 141
 ▪ Jordi S. Carrera, Vicenç Huedo, Santi Rodrigo i Josep M. Oliveras.
 ▪ Paco Torres Monsó, Vicenç Huedo i el galerista Sebastià Jané.
 ▪ Salvador Sunyer, Vicenç Huedo i Santi Rodrigo Acte d'inauguració de l'exposició de Vicenç Huedo a les Sales Municipals d'Exposició de la Rambla, 1989. Fotografia: Jordi Soler (Sísif)

Huedo

Col·lecció Mestres Artistes, 11

Diputació de Girona

CCG
Casa de Cultura
Diputació de Girona

fundació fira | 25 ff.
any 73